

Kıbrıs'ta

Sosyalist
GERÇEK
Siyasi Gazete

EKİM 2001, Yıl 5 Sayı: 66 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 1 stg. (Onbeş günde bir yayınlanır)

İnsani yardıma bak!

ABD ve İngiliz ordularının, Afganistan'ı bir yandan ağır bombardıman altında tutması, diğer yandan sözde "insani yardım ve gıda" paketleri atması tepki topluyor. **Sayfa 2'de**

"Varoluş Yolumuz"

Sayfa 5

CTP'nin Yokoluş yoludur!

Londra CTP'den Kıbrıs Türk soluna çağrı:

“Partisel çıkarları bir yana bırakın ve birleşin”

Avustralya ve İngilteredeki Kıbrıslılar solda birlik çalışmalarının devam etmesini istediler
Bir süre önce CTP Genel Başkanının yaptığı açıklama ile solda birlik için yeterli ortak noktanın olmaması ve görüş ayrılıkları nedeni ile CTP'nin solda birlik çalışmalarından çekildiği açıklanmıştı. Avustralya ve İngilteredeki Kıbrıs Türklerin örgütleri de yayınladıkları açıklamalar ile solda birlik çalışmalarının devam etmesini istediler

Barış Uzunahmet (Londra/Yenidüzen Gazetesi)
CTP Londra Dayanışma Derneği (LDD) Başkanı İker Kılıç, Kıbrıs Türk toplumunun lidersiz bir toplum olduğunu ve solda birlik çalışmalarının bu aşamada başarıya ulaşmasının çok önemli olduğunu vurguladı. CTP LDD'nin geçtiğimiz Perşembe akşamı Demokrasi Derneği merkezinde gerçekleştirilen 13'üncü genel kurulunda tek aday olarak oybirliğiyle yeniden başkanlığa seçilen Kılıç, Kuzey Kıbrıs'ta olumsuz sonuçlanan solda birlik çalışmalarının yeniden ele alınmasını ve bu konuda dikkatli olunmasını istedi. Genel Kurul oybirliğiyle, Kuzey Kıbrıs'taki sol partilere “birleşin” çağrısı kararını aldı. Divan Başkanlığı'nı Hasan Raif, sekreterliğini ise Hüsnü Kişi'nin yaptığı genel kurulda açış konuşmasını yapan Kılıç, CTP'nin 1970'te kurulduğunu ve Londra'daki CTP'lilerin 1973'ten beri partileri ile ilişkileri olduğunu hatırlattı. CTP LDD'nin 1988 yılında resmen yaşama geçirildiğini ifade eden Kılıç, “CTP Kıbrıs'ta barış, demokrasi ve çözüm mücadelesinin motor gücüdür” dedi. “İçinde bulunduğumuz günler çok zor. Gergin günler yaşıyoruz” diyen Kılıç, “Kıbrıs sorununun şu aşamada BM'nin gündemine gelmesini bekleyemeyiz, bu da mevcut durumdan yararlananlara

yaramaktadır” diye devam etti. Kılıç şöyle devam etti: “Kıbrıs Türkünün varlık mücadelesi devam ediyor. Kıbrıs'ın her türlü dayanışma ve desteğe ihtiyacı vardır. Biz de bu dayanışmaya ve destek vermeye devam edeceğiz. Kıbrıs'ta artık siyasi yelpazenin sağındakiler bile gördüler ki Kıbrıs Türk toplumu eriyor. Böyle devam ederse de tek Kıbrıslı Türk kalmayacak. Kıbrıs Türkünün yok olma tehlikesi var. Buna karşılık gelişen şartlar içerisinde Kıbrıs Türk Toplumunu yeni bir direnişe geçmek üzeredir. Kendi varlığı için bu direniş başlıyor. 50 yıldır devam eden bu varolma mücadelesi yeni bir aşamadır. Toplum kendiliğinden kendi varlığını korumak için direnişe geçmiştir. İşte bu mevcut durumda siyasi partilere, sendikalara, örgütlere önemli görevler düşer. CTP'liler olarak topluma öncülük etmeliyiz.” “Bu görevimizdir. Solda birlik çalışmaları başladı. Halkın istencinin bu olduğu açıktır. Londra CTP olarak bu birliği sağlamaya çalışanlara mümkün olduğunca destek vermeliyiz.” “Kendi varlığımızı savunacak kimsemiz yok. Liderimiz Denktaş bu görevi çoktan terketti. Kıbrıs Türk Toplumunu lidersiz bir toplumdur. Bu liderliği sağlamak için solda birlik çok önemlidir. Solda birlik başarılırsa umut doğar. Aksi takdirde bugünkü durum hiç de iç açıcı değildir.” Kalabalık bir üye grubunun katıldığı genel kurula, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek adlı örgüt de katıldı ve “solda birliğin” hem Kıbrıs hem de Londra'da sağlanması çağrısını yaptı. Genel Kurul'da ayrıca tüm üyelerin oybirliğiyle, Kıbrıs'taki sol partilere birlik çağrısı yapılması kararı da oybirliğiyle kabul edildi. Kararın gerekçeleri arasında, “Kimsenin partisel çıkarı şu andaki birliktelik aciliyetinden daha önemli değildir” ifadesi de yer aldı. Yeni yönetim kurulu önümüzdeki günlerde bu çağrıyı Kuzey Kıbrıs'taki sol partilere ileticek.

Avustralya Kıbrıslı Üniversite Mezunları Derneği: “Kıbrısta Sol parti ve çevreleri birlik olmaya çağırıyoruz”

Avustralya Kıbrıslı Üniversite Mezunları Derneği Başkanı Tümer Mimi gönderdiği bildiri ile 3 siyasi partiyi güçbirliği çalışmalarına tekrar başlamasını ve sonuç alınca dek devam etmesini istedi. Konu ile ilgili açıklama şöyle:

Değerli CTP, TKP ve YBH yetkilileri,

Avustralya'da yaşayan biz Kıbrıslı Türkler de aynen İngiltere'deki arkadaşlarımıza katılıyor ve Kıbrısta Sol parti ve çevreleri birlik olmaya çağırıyoruz.

Solda kendi birliğini kuramayan Kıbrıslı ‘ilerici’ hareketin Kıbrıs sorunu gibi bir sorunu çözerek adada barışı kurabileceği düşünülemez.

1977-1979 Denktaş-Makarios, Denktaş-Kiprianu doruk anlaşmalarında atılan temeller üzerinde inşa edilecek bir Federal Yapı ve Avrupa Birliği üyeliği Kıbrıs'ta sol kesimin asgari müşteregi olabilmelidir. Yıllardır Anavatanımız Kıbrıs'tan ve sevdiklerimizden uzakta yaşamak durumunda kalan duyarlı ve ilerici-demokrat insanların sizlerden beklentisi bu doğrultudadır. Her geçen gün biraz daha eriyerek yokolma sürecine giren Kıbrıslı Türklerin nihai kurtuluşu ancak böyle bir birlik sonucunda gerçekleşebilir.

Sizleri Solda birlik çalışmalarına büyük bir atılımla ve samimiyetle yeniden başlamaya ve sonuç alana kadar da çalışmaya çağırıyoruz.

TÜRK-SEN YÖNETİM KURULUNUN KAMUOYUNA AÇIKLAMASIDIR

2001 Yılı'nın Temmuz ve Ağustos aylarında, başta Halkın Sesi gazetesi olmak üzere bazı yayın organlarında Türk-Sen'e ve Genel Başkanı Önder Konuloğlu'na yöneltilen suçlamaların tümünün asılsız olduğu, tarafımızdan tesbit edilmiştir.

Söz konusu piyango biletlerinin federasyonumuzun üst yönetiminin bilgisinde basılıp satıldığı, piyango gelirinin bankadan Mali Sekreter Zübeyir Boransel'in eşliğinde alındığı ve görevi gereği federasyonun giderlerinde kullandığı açıkça ortaya çıkmıştır. Ayrıca Türk-Sen'de muhasebenin tasarrufunda bulunan makbuzların alınıp art niyetle kullanılmış olduğu ve Rum tarafından gelen çekin sosyal sigorta maaşı alan yaşlı birisine ait olduğu açığa çıkmıştır.

Spekülasyon yaparak Türk-Sen'e ve Genel Başkanına zarar vermek isteyen kişiler için (federasyonumuzun tüzüğüne dayalı) gereken neyse yapılacaktır.

Kasıtlı olarak yaratılan olumsuz koşullar ve asılsız iddialarla Türk-Sen'e zarar vermek isteyenlerin yarattığı gergin durumdan ve huzursuzluktan dolayı Türk-Sen çalışanlarından, üyelerinden ve Kıbrıs Türk toplumundan özür dilemeyi bir borç sayarız.

Türk-Sen camiasında yaratılan spekülasyon neticesi ortaya çıkan olumsuz koşullar içerisinde gerek yazılı gerekse görsel basında Türk-Sen mensuplarının karşılıklı tartışmalarından ortaya çıkan gergin ve kırıcı durum, Türk-Sen yönetici kadrolarındaki arkadaşlarımız ve sendika başkanlarımızın karşılıklı anlayışı çerçevesinde ortadan kaldırılmıştır. Sendikacılık bilinci ile arkadaşlarımızın karşılıklı hoşgörüsü Türk-Sen'i bu olumlu sonuca ulaştırmıştır.

Türk-Sen Kıbrıs Türk işçisine, Kıbrıs Türk halkına yıllardır hizmet vererek bugüne kadar gelmiş bir federasyondur. Dün olduğu gibi bugün de bir bütün olarak azami hizmet vermeye kararlıyız. Türk-Sen'e bağlı sendika başkanları ve Türk-Sen yönetimi birlik ve beraberlik içerisinde çalışanlara hizmet vererek yolumuza devam edeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz.

TÜRK-SEN YÖNETİM KURULU

İnsani yardıma bak!

ABD ve İngiliz ordularının, Afganistan'ı bir yandan ağır bombardıman altında tutması, diğer yandan sözde “insani yardım ve gıda” paketleri atması, tepki topluyor.

Alman Kızılhaçı ve Fransız Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü (MSF), bu aldatmacayı sert bir dille eleştirdi. Alman Kızılhaçı, bu “yardım”ların aslında ölüm tuzağı olduklarını vurguladı. Afganistan'da uzun yıllardır görev yapan DRK, ABD'nin, dünya kamuoyunu aldatmak için, söz konusu yardım paketlerini özellikle ülkenin kuzeyinde yaşayan Taliban karşıtı sivillerin bulunduğu bölgelere attığını bildirdi. DRK, sivil halkın yardım paketlerini alabilmek için mayınlı alanlara girerek öldüğünü vurguladı.

Her karış mayınlı.

Son 20 yılda sürekli savaş halinde olan Afganistan'da her karış toprağın mayınlı olduğunu belirten Kızılhaçı yetkilileri, havadan atılan yardım paketlerinin sivil halkın sadece yüzde 0.5'inin günlük ihtiyacını karşılayabildiğini ve kalori itibarıyla de sağlıklı ürünlerden oluştuğunu kaydettiler. Fransız Sınır Tanımayan Doktorlar da, insani yardım aldatmacasına sert tepki göstererek, ABD Başkanı Bush ve İngiltere Başbakanı Blair'in, “insani yardım ittifakı kurulması” yönünde yaptığı çağrıyı reddetti. Kuruluşun sözcüsü, “Bu sözüme insani ittifak, yalnızca bir propaganda aracı. Bomba atanların insani yardımına kimse inanmaz” dedi. 1979'dan bu yana Afganistan'da çalışan MSF, ABD ve İngiliz güçlerinin havadan attıkları sözde yardımın tehlikeli olduğuna dikkat çekti. MSF,

Afganistan'a hava saldırılarının başladığı 7 Ekim'den bu yana, ülkeye uçaklardan atılan gıda ve ilaç paketlerinin halkın gereksinimlerini karşılamaktan çok uzak olduğunu belirterek, bu girişimin, en çok muhtaç olanlara etkili yardım verilmesini de tehlikeye attığını bildirdi. Pakistan'ın İslamabat kentinde gazetecilere açıklama yapan kuruluşun sözcüsü Dr. Jean-Hervé Bradol, sözüme “insani yardım”ın aslında Afgan halkına bir yararı dokunmayan bir propaganda aracı olduğunu vurguladı. Sözcü, askeri güçlerin “insani” maksatlarla eylemde bulunmalarının, bağımsız kuruluşların gelecekte tarafsız birimler olarak kabullenilmelerini de güçleştireceğini dile getirdi. “Afgan halkı bundan sonra insani yardım girişimlerinin askeri hareketleri örtmek için yapılmadığını nereden bilecek?” diye soran Dr. Bradol, “Askerlerin bir yandan savaşırken öte yandan yardım getirmesinin, hem muhtaçlar hem de yardım kuruluşları için ne gibi sorunlar yaratacağını pek çok kez görmüştük” dedi. Dr. Bradol, ABD'nin dağıttığı asker kumanyasının da, Afganistan'da gitgide vahimleşen beslenme krizi karşısında havada su dövmekten ileri gitmeyeceğini kaydetti. Bradol, Afgan halkının ihtiyaç duyduğu şeyin temel besin konvoylarının yollanması olduğunu dile getirerek şöyle konuştu: “Daha düne kadar aralarında bizim de olduğumuz BM yardım kuruluşları Afganistan'a yardım konvoyları ulaştırmayı başarabiliyordu. Hava saldırıları yüzünden BM bütün konvoyları durdurdu. Artık yardım ulaştırmamız çok güç.”

Suçlamaları kabul etmeyen ABD Hava Kuvvetleri yetkilisi Dani Johnson ise, Almanya'dan kalkan C-17 nakliye uçaklarının “insani yardım” seferlerini sürdüreceğini ilan etti.

Londra'da 50 000'e Yakın Kişi Savaşa Karşı Yürüdü

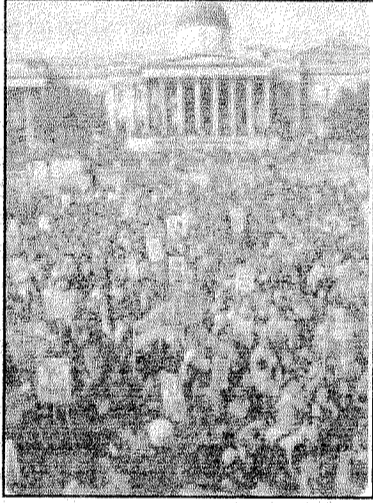
Londra'da 13 Ekim Cumartesi günü düzenlenen savaş karşıtı yürüyüşe 50 000'e yakın kişi katıldı. Hyde Park'ta başlayıp Trafalgar Meydanı'nda sona eren yürüyüş oldukça coşkulu geçti. CND (Campaign for Nuclear Disarmament) (Nükleer Silahsızlanma Kampanyası) adlı kuruluş tarafından çok önceden Yıldız Savaşları'na karşı düzenlenmesi planlanan gösteri, 11 Eylül'deki olaylar ve başta ABD

olmak üzere emperyalistlerin Afganistan'a saldırısı üzerine, savaş karşıtı gösteriyeye dönüştürüldü. Katılım, toplantı düzenleyenler de dahil herkesin beklentilerinin çok çok üstünde oldu.

Yürüyüşe çeşitli kuruluşlarda örgütlenmiş insanlar yanında, hiç bir grupla ilişkisi bulunmayan sıradan bir çok insanın da katılmış olması ilgi çekiciydi. Bu da ülkedeki örgütsüz insanlar arasında savaşa karşı duyguların yaygın olduğunu, bun insanların aynı zamanda bir şeyler yapmak için eyleme geçmeye de hazır olduklarını ortaya koyuyor.

Gösteriyeye başta CND olmak üzere Savaş Durdurma Koalisyonu, Savaş Karşıtı Medya İşçileri, çeşitli sol parti ve gruplar, çeşitli sendikaların şubeleri, çevre hareketleri, Cenevre'deki olaylarda önde gelen global direniş örgütü taraftarları, Türk ve Kürt örgütleri de dahil olmak üzere çok sayıda etnik azınlık örgütü yanında irili ufaklı çok değişik gruplar da katıldı. Yürüyüşün belki de tek olumsuz yanı, çeşitli İslami kuruluşların da katılarak "Allahüekber" ve "Cihad" naraları atmaları oldu. Nitekim aynı gün Kanal 4 televizyonu, yürüyüşle ilgili

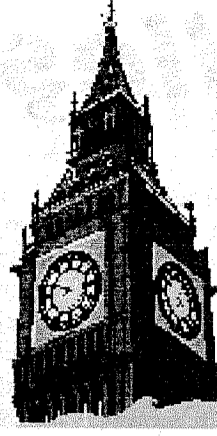
haberini Londra'da müslümanlar yürüyüş yaptı şeklinde verip, yürüyüş başlamadan önce Hyde Park'ta namaz kılanları ve bu gruplardan bir kaç kişiyle yaptığı röportajları görüntüleyerek yürüyüşü 50 000 kişinin arasında sayıları 2-3 bini geçmeyen İslami grupların yaptığı şeklinde yansıtması dikkat çekiciydi. Ayrıca CNN televizyonunun da olayı "Avrupa'da hristiyan ve müslüman gruplar savaşa karşı yürüyüş yaptı" şeklinde yansıtması ilgi çekiciydi. Bunun amacı, bu ülkelerde geniş halk yığınları arasındaki savaş karşıtı duyguların gözden gizlemek ve bu hareketlerin korktukları şekilde daha da büyüyüp yayılmasını önlemeye çalışmak olmalı.

Her yaştan ve her renkten binlerce insan Londra sokaklarında "Savaşı Durdurun", "(Bu Savaş) Benim Adıma Yürütülemez", "Bush, Blair Bugün Kaç Çocuk Öldürdünüz?" "Bush, Blair, Bugün Kaç Bomba Attınız", "Bu Kanlı Savaşı Durdurun", "ABD/İngiliz Emperyalizmine Karşı Mücadele Edin" gibi sloganlarla yürüyen kitlelerin sesi daha da yükseleceğe benziyor.

Benzeri bir yürüyüş yine Londra'da 18 Kasım Pazar günü yapılacak.

LONDRA MEKTUBU

KSG-LB

7 EKİM 2001-AFGANISTAN'IN BOMBALANMASI VE SAVAŞ KARŞITLARI

Londra saatiyle akşam üstü saat altıda Amerikan ve İngilizlerin o çok modern silahlarıyla Afganistan'ı bombalamaya başladıkları haberi televizyondan öğrenildi.

Yağmurlu, tipik bir İngiltere gününde bu saldırı haberinden bir, birbuçuk saat sonra Trafalgar Meydanı'nda savaş karşıtları küçük bir grup olarak da olsa toplanmaya başladılar. Saat yedi buçuğu gösterdiğinde, Trafalgar Meydanı'nın üst kesiminde 100-150 kişilik bir gurubun savaş karşıtı haykırışları ve yolu trafiğe kapatarak yürüyüşleri görüldü. Bu grup Trafalgar'da toplanan gurubun önünden hızla geçerek başbakanlığa, 10 Downing Street'e doğru yürüdü. Trafalgar Meydanı'ndaki grup da onların peşinden başbakanlığın önüne gitti. Downing Street yüksek bir demir kapı ile halka kapatılmıştır. Bu kapının önünde savaşa karşı sloganlar haykırılırken polislin kapının zorlanması ihtimaline karşı kapıyı arkadan güçlendirdiği görüldü. Daha sonra, bahsini ettiğimiz 100-150 kişilik grup Parlamente'ye doğru yürürken, başbakanlık önündeki küçük fakat büyüyen grup da polis tarafından başbakanlık önündeki protestolarını sürdürmek için yolun karşı tarafına sürüldü. Protesto buradan sürdürülmekte.

Yarın ve daha sonraki günlerde bu protestoların daha büyük kitlelerce yürütüleceği kesin.

Avrupa ve Amerika'da yeni bir mücadele alanını bizzat Avrupa ve Amerika'nın yöneticileri başlattılar. Bunun uzun süreceğini söylüyorlar.

Göreceğiz bakalım kim daha uzun solukludur. Avrupa ve Amerikanın yöneticisi burjuva barbarlar mı, barbarlığın düşmanı Avrupa ve Amerika'nın işçi ve devrimcileri mi! Bu mücadele ne kadar uzarsa, sonucun barbarlığın yıkılışı ile noktalanması da o kadar mümkün olacaktır.

Savaş insanlık düşmanı bir suçtur. Amerika, İngiltere ve onların ardından ve sözde onlara karşı bu savaşta yer alan büyüklü küçüklü tüm burjuva-feodal barbarlar işledikleri insanlık düşmanı suçun cezasını elbet birgün çekecekler. Savaş karşıtı güçler gelişecek, güçlenecek, savaş taraftarı barbarların insanlığa karşı suç işlemekte olduklarını tespit edecek ve onlara hak ettikleri cezayı, gerekirse savaşarak verecek.

Bir gün mutlaka.

"LE MONDE'dan cevapsız sorular.."

Dominique Edde - Daniele Sallenave

- Kabil'de bir futbol sahasında kafasına kurşun sıkılan bir Afgan kadının görüntülerini yayımlamak için, televizyonlar neden terörün Manhattan'ı vurmasını beklediler?

- Neden dünyadaki yatırımların sadece yüzde 1'i Afrika'ya yapılıyor?

- Irak'ta ölen yarım milyon çocuk için bir tane bile mum yaktık mı?

- Mısır eski devlet başkanı Enver Sedat'ın öldürülmesinde başrolü oynayan Omar Abdal Rahman'ın, Afganistan'da Sovyetlere karşı savaşması için CIA tarafından hizmete koşulduğunu, 1991'de Yeşil kart sahibi olduktan tam iki yıl sonra Dünya Ticaret Merkezi'ne ilk saldırıyı düzenlediğini neden bilmiyoruz?

- ABD başkanı, televizyonun direkt yayınında neden dua ediyor?

- Niçin bir Filistinli ya da Pakistanlı'nın hayatı, bir

İsraili, Amerikalı ya da Fransızınkinden daha az kıymetlidir?

- Etnik temizlik için Belgrad'da kabul edilemez oluyor da, İslamabad'da, Zagreb'de ve Tel-Aviv'de hoşgörüle karşılanabiliyor?

- Niçin dünyada AIDS hastalığından ölen 22 milyon kişiden 17 milyonu Afrika kıtasındadır?

- Niçin Avrupa ile Afrika arasında, insanların ortalama ömrü bakımından tam 25 senelik bir fark vardır?

- Amerikalılar dünyadaki hava ve çevre kirliliğinin üçte birinin sebebi olmalarına rağmen, neden bu kadar kaygısızdırlar?

- ABD, Çin, Suudi Arabistan ve İran gibi dört devletin, dünyada gerçekleşen idam cezalarının yüzde 88'ini uyguladıklarını biliyormuyuz?

- Neden ABD kağıt paralarının üzerinde tanrı tasviri var?

- Saddam Hüseyin, Irak'ta Kürtleri ve komünistleri katlederken, Batılılar niçin kollarını kıpırdatmadılar?

- Başka bir ülkeyi taş devrine döndürme hakkını

kendine tanıyan bir ülke, nasıl oluyor da 'iyi'nin temsilcisi olabiliyor?

- Afganistan'da boru hattı inşaatları ne alemde?

- Anti-Amerikan saldırıların, 1967'deki İsrail-Arap savaşından sonra başladığını biliyor muyuz?

- Niçin İsrail yerleşim birimlerinin (koloniler) sökülmesi, Oslo anlaşmasının maddelerinden biri değildir?

- Niçin Ariel Şaron hâlâ serbest dolaşıyor?

- 11 Eylül 1973'te Salvador Allende'yi kim öldürdü?

- BM Güvenlik Konseyi neden ABD'nin gölgesi gibidir?

- Özgürlükler ülkesi niçin tüm Arap demokratlarına sırt çevirdi?

- Bilmek istemediklerimizi yazıp söyleyenler niçin hiç Nobel ödülü alamazlar?

- Talibanlar uçurtmayı niçin yasakladılar?

- Bu sorulara cevap vermeden önce Afganistan'a bomba atma hakkımız var mı?

(Le Monde gazetesinden çeviren F. Atalay)

küreselleşmenin kültür yüzü

n. güneyli

Küreselleşme ya da yabancı terminolojiyle globalleşme, popüler anlamıyla, ülkeler arasındaki ekonomik, siyasi, kültürel ilişkilerin yaygınlaşması ve gelişmesi, ideolojik ayırımlara dayalı kutuplaşmaların çözülmesi, farklı toplumsal kültürlerin inanç ve beklentilerinin daha iyi tanınması, maddi ve manevi değerlerin ve bu değerler çerçevesinde oluşmuş birikimlerin ulusal sınırları aşarak dünya çapına yayılması olarak tanımlanır. Bu göz boyayan tanımı ile küreselleşme, evrensel işbirliğini, evrensel kardeşliği, dünyada barış ve özgürlük içinde yaşamayı çağırır. Emperyalist ideolojinin, popüler medya, müzik ve sanatla da destekleyerek, yaşamımıza her alandan yaptığı saldırılardan arınıp da, gerçekçi bir yaklaşımla ele alındığında ise, globalleşmenin üç sevimli yüzü apaçık görülür: Küreselleşmenin ekonomik ayağı, uluslararası sermayenin egemenliğine işaret eder. Siyasal boyutu, Amerika Birleşik Devletleri'nin, dünya üzerindeki siyasi jandarmalığı anlamına gelir. Kültürel yüzü ise, birbirinden farklı (hatta birbirine zıt) iki sonuca yönelir: Globalleşme, bir yandan dünyadaki toplumları, tek boyutlu bir kültürel kimliğe, bir başka deyişle ortak bir kültürü, Batı kültürünü benimsemeye zorlamaktadır. Bir taraftan da, mikromilliyetçilik akımları ile, en küçük bir kültürel farklılığı bile vugulayarak, medya aracılığıyla bunu tüm dünyaya duyurmakta, siyasal açıdan, kültürel farklılıkların korunması ilkesini demokratik bir hak ve özgürlük olarak gören bir anlayışı yaygınlaştırmakta ve emperyalizm bunu kendi çıkarı için kullanmaktadır. (Tıpkı böl-yönet politikalarında olduğu gibi.)

Dünya halklarına kültürel 'birörnekliliği' dayatmaya çalışan emperyalist ideoloji, bu doğrultuda "kültürel kontak teorisi" ile bütünleşir. Pek faydalı(!) bu yaklaşıma göre kültürel kontak kültür alış-verişidir, kültürlerin birbirini tanıması, anlaması ve dayanışma kurmasına yardım eder. 'Kültürel lag' (kültürel gecikme) ile de, gelişmiş ülkelerle diğer ülkeler arasında kültür farkı olduğunu ve bu farkı kapatmada, kültürel kontakın devreye girmesi gerektiğini savunur. Hiç şüphesiz ki kültürel kontak, "çirkin Amerikalı"nın güzel gösterilmesi çabalarının bir parçasıdır. Kültür alış-verişi ile kastedilirse tek yönlü bir kültürel verişten ibarettir; Amerikan ve diğer büyük kapitalistlerin kültürel ürünleri dışa doğru akar ve para da Amerika ve diğer kapitalizm devlerine doğru...

Kültürü, toplumsal yaşamın belli bir veya birkaç alanına (sanat, edebiyat vb.) indirgemek, onun alanını hayli daraltmak olur. Çünkü kültür, geçmişten gelen birikim ve tecrübelerle, insanın kendi yaşamını nasılrettiğini anlatır. Dolayısıyla kültür, belli bir zamanda ve belli bir teknolojik yapıda, toplumların üretim biçimindeki sosyal kişiliğidir, insanın yaşam biçimlerinin tümüdür. Bu geniş anlamdan yola çıktığındaysa, kültür, mülkiyet ilişkilerinin bir parçası olarak şekillenir. Mülkiyet ilişkilerine bağlı olarak bazı insanlar (ya da bazı toplumlar) kültürel üretimde materyalin sahibi, bazıları sadece üretilenin ücretli üreticisi, bazılarıysa tüketicisi konumundadır. Kapitalist düzende, kültürün üretiminde de mülkiyet ilişkileri hakimdir. Kalkınma ideolojisi, Batı kapitalist toplumunu ideal model olarak öne sürerken, geri bırakılmış ülkelerin insanlarına, kendi kültürlerini kalkınma yolunda engel ve geri olarak gösterir. Buna karşın, egemen kültürün yanı sıra karşıt kültürler de üretilir ve mücadele verirlir. Karşıtlık her zaman vardır ve günümüzde de kitle ve popüler kültürün egemenliği alanında mücadele vermektedir. Farklı kültürlere sahip halkların, bu kimliklerini terk ederek Batı kültürünü kabullenmelerini beklemek, globalistlerin hayalinden öteye gidemeyecektir. Her halk, kendi ürettiği kültürel değerlere sahip çıkmak ve korumak isteyecek ve kültürel globalleşmenin bu birinci yüzüne direnc gösterecektir.

Küreselleşmenin kültürel yüzünün ikinci ayağındaysa, mikromilliyetçilik akımlarını destekleyerek, ister dini ister etnik olsun topluluk kimliği sorununu yaratarak ya da körükleyerek devletleri ufulamak yer alır. Son örneğini Yugoslavya'da gördüğümüz mikromilliyetçilik akımları, ulus devleti aşan ve onu küçük parçalar halinde algılayan bir yapıya sahiptir. Dünya yönetimindeki küresel strateji, elbette sistem karşıtı potansiyel güçleri parçalamayı hedef alacaktır, belki milyonlarca Çeçenistan, Kosova, Kuveytler yaratılmak isteyecektir. Bunu da, kültürel farklılıkların korunması ilkesini, demokratik hak ve özgürlük alanının ayrılmaz bir parçası olarak gören anlayışı yaygınlaştırarak

ve ortaya çıkan tabloyu emperyalizmin çıkarları doğrultusunda kullanarak yapmaktadır. Tıpkı, Körfez Savaşı'ndan cesaret alan ABD'nin, Yugoslavya krizini bahane ederek Avrupa içişlerine karışması gibi. Amerikalı strateji uzmanlarının da yazmaktan çekinmediği, ABD'nin gerçek stratejik hedefi, Sırbistan'ın çok ötesinde Rusya ve Çin'dir. Bu halde demokrasi ve halkların hakları egemen söylemi tüm değerini ve inandırıcılığını yitirmektedir.

Kant'ın iddia ettiği gibi, farklı dinlerin ve dillerin varlığı, kültürel çeşitliliğin gerçek garantisidir. Farklı yerel kültürel

"Yüz - Yüzelli Bin Kişinin Kültürü Olamaz"* Mı!...

HAS-DER bünyesinde oluşturulan Halk Sanatları Enstitüsü, 28 Eylül Cuma günü, Lefkoşa, Selimiye Meydanı'nda düzenlenen bir şölenle açıldı. Şölen, HAS-DER'de eğitim alan çocuk ve yetişkin yaşta altı ekibin Kıbrıs Halk Oyunları gösterisi, HAS-DER Gençlik Kulübü Orkestrasının müzik dinletisi ve Gençlik Kulübü binasının restorasyonuna katkıda bulunmak amacıyla düzenlenen kermes yer aldı. Açılışı, 76 yaşındaki, Cihangir'i dokuma uastası Nesrin Ergün'ün yaptığı şölene, bir çok Kıbrıslı'nın yanı sıra, Kıbrıs'da yaşayan Türkiyeliler ve İngilizler de ilgi gösterdi.

Kaybolmaya yüz tutmuş olan Kıbrıs Halk Sanatlarını yaşatmak, geliştirmek ve yaymak amacıyla faaliyete geçirilen

68 kuşağının, yorumcu ve besteci Fikret Kızılok artık üretemeyecek...

Önce hafif bir klasik gitar, ardından insanın ruhunu dinlendiren çellonun akıcı sesi... Belki elektronik müzikle büyüyen, bizden sonraki nesiller onu algılamakta zorlanacaklar ama bir kuşak, onun müziğinde aşkın, Anadolu ozanının duyarlılığının, "yükselen" değerlere, medyaya ve çarpık entellektüelliğe tatlı eleştirilerin tadını buldu.

1945 doğumlu Kızılok, müziğe Galatasaray İlkokulu'nda akordeon çalarak başladı, daha sonra gitara geçti. Diş hekimisi olmasının yanı sıra müziğe öncelik verdi ve ilk profesyonel çalışmasını Cahit Oben Orkestrası'yla yaptı. Ardından, o dönemin popüler müziğinden farklı bir arayış içine girerek sazını alıp Anadolu'ya gitti, Aşık Veysel'le tanıştı. Anadolu'yu müziğine yansıttı, gitarına ve sesine Anadolu'nun feryadını ve isyanını taşıdı. Bir dönem, Çekirdek Sanatevi'nde Bülent Ortaçgil'le çalıştı. İkisinin "Pencere Önü Çiçeği" adlı albümünde, o dönemin Türkiye'si tatlı bir dille eleştiriliyordu. Yana Yana ve Zaman Zaman albümlerinde aşk şarkıları söyleyen Fikret Kızılok, Demişbaş Müzik'al Vaziyetler, Vurulduk Ey Halkım, Devrimcinin Güncesi albümleriyle aydınlık Türkiye'den yana tavrını net bir şekilde ortaya koydu. Doğru, yanlış ya da eksik, özgün çizgisinden hiçbir zaman ödün vermedi, tavizsiz duruşunu her yönüyle korudu. Müzikte doğru, güzel ve yararlı bildiği çizgiden sapmadı. Kalplere seslenen ezgileri dokurken kendi kalbi yoruldu ve bir süredir tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesinde, 21 Eylül'de yaşamını yitirdi.

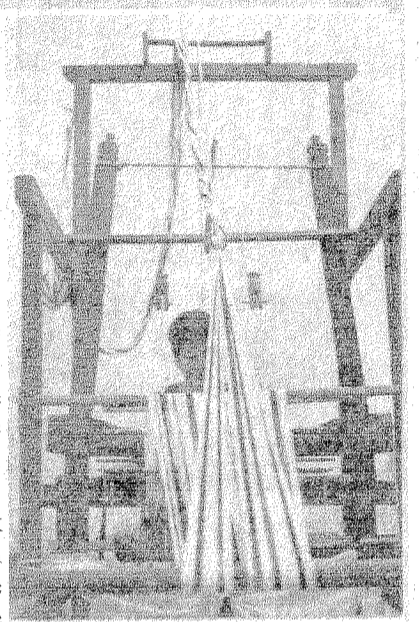
Önce hafif bir klasik gitar, ardından insanın ruhunu dinlendiren çellonun akıcı sesi... Umarız elektronik müzikle büyüyen, bizden sonraki

gelenekler, evrensel kültürel pratiklerle birlikte varolmaya devam edeceklerdir. Çeşitlilik -etnik, dini, kültürel, ulusal ya da ideolojik- ancak gerçek bir demokrasi pratiğiyle yönetilebilir. Egemen söylemin, uluslararası hukuku hiçe sayarak, çıkarı yönünde geliştirdiği içişlerine karışma söylemi, gerçek demokrasiye ve kültürel çeşitliliğin korunmasına hizmet edemez. Amerikan hegemonyasına tabi olduğu sürece, demokrasi ve kültürel zenginlik için yapılan mücadele anlam kazanamayacaktır.

enstitüde, dokumacılık, selesta örgü işleri, otantik kıyafet dikimi, sandık yapımı ve ahşap oymacılığı atölyeleri bulunuyor. Etkinliğe katılanların çoğu, enstitüyü gezdikten ve atölyelerde üretilen ürünleri gördükten sonra, Kıbrıs Halk Sanatlarına olan hayranlıklarını dile getirdiler ve kurslara kayıt yaptırmakta gecikmediler. Ancak, kursların mesai saatleri içinde düzenlenecek oluşu, çalışan kişilerin bu sanatları öğrenmelerini şimdilik engelliyor. Enstitü yetkilileri, talep olması halinde, akşam kursları da açılabileceğini söylediler.

Birleşmiş Milletler'e bağlı UNOPS'un katkılarıyla gerçekleştirilen, Halk Sanatları Enstitüsü Projesi, Kıbrıs'a özgü değerlerin hatırlanması, bilhassa gençlerin kendi coğrafyalarına ait sanat veya zanaatları tanımaları ve öğrenmeleri bakımından önemli bir adım. Çünkü kültürümüze, onu tanıyarak ve üretirken sahip çıkabiliriz, yüz - yüzelli bin kişinin kültürü olamaz* diyenlere inat...

*Rauf Denktaş

NE FAYDA...

Ne fayda bir çiçeğe su vermemiş sevgi yoksunları ne fayda
Kurutmak için çiçeklerimizi bağlamanız ellerimizi ne fayda
Yağmurumuz var ya...
Ne fayda insan yüzü görmeye tahammülü olmayan
düşbozuncuları
Ne fayda hücreleriniz
Soğuk ve kimsesiz hücrelerinize çelikten irademiz,
inadına direngen düşlerimiz var ya
Ne fayda gökyüzünü çalmışlığımız,
yıldızsız bırakmışlığımız bizleri
Okyanus diplerine ektiğimiz yıldız tohumlarımız var ya...
Ne fayda türküsüz kulaklar,
ezgisiz ruhlar ne fayda
Ne fayda kısmamız sesimizi
Hiç bitmeyen türkümüz,
türkümüzü haykırmaktan vazgeçmeyen halkımız var ya...
Ey... sömürünün, zulmün, faşizmin korkak bekçileri
Ne fayda kaçmanız
Nereye giderseniz gidin
Sizi bulacak olan kavgamızın alevli rüzgarı var ya...

ZaZa

“VAROLUŞ YOLUMUZ” CTP’NİN YOKOLUŞ YOLUDUR!

CTP’li yoldaşlar “Varoluş Yolumuz” adını verdikleri, ve kongrelerinde kongre kararı haline getirmeyi planladıkları görüşleri hakkında 10 Ekim’e kadar halkın eleştirilerini istediler.

CTP’nin bu belgede ortaya koyduğu görüşler pek çok noktada bizim daha önce ele alıp eleştirdiğimiz görüşleri içermektedir. Dolayısıyla bu eleştiri yazımız daha önce detaylı ele aldığımız konulara kısaca değinecek. “Varoluş Yolumuz” adlı belgeye 10 Ekim’e kadar eleştiri isteyen CTP üst yönetimine bu yazılarımız da aşağıdaki eleştirimizin parçası olarak iletilmiştir.

CTP üst yönetimini, görüşlerini halkımızın eleştirisine açmak gibi bir çaba içine girdikleri için kutlarız. Aşağıdaki ve sundukları belge açısından geçerli olan daha önceki eleştirilerimizi de ciddiyetle ele alacaklarından ve kongrede kendi belgelerini oylamadan önce eleştirilerimizi cevaplayacaklarından eminiz.

1. KIBRIS SORUNUNUN-KIBRIS’TA MİLLETLER ARASI İLİŞKİLER SORUNUNUN-ÇÖZÜMÜ

Millet ve milletlerarası ilişkiler sorunu herşey gibi sürekli bir değişim içindedir. Bu sorunun günümüz dünyasındaki sınıflar arası savaşım sorundan bağımsız olarak ele alınması tamamiyle burjuva bir yaklaşıma denk düşer.

“Varoluş Yolumuz” böylesi bir burjuva yaklaşımdan müzdariptir. Kıbrıs’taki mevcut milli sorunu Yunanlılar ve Türkler, Kıbrıslı Rumlar ve Türkler çerçevesinde ele almaktadır. Bu yaklaşım Rumlar ve Türkler arasındaki sınıf farklılıklarını, dolayısıyla da milli sorunun çözümünde proleteryanın günümüz şartlarında kendi sınıf çıkarlarına uygun olarak formüle ettiği çözüm türünü yadsımakta, tek çözüm türü olarak Rumları ve Türkleri kendi burjuvaları ile birlikte ele alan, Kıbrıs’taki milli soruna burjuva liberal çözüm türünü dünya emperyalist sistemi şartlarında ve Rumluk Türklük ayrımı üzerinden formüle eden bir yaklaşım gütmektedir.

Burjuva milliyetçisi bu yaklaşım kaçınılmaz olarak “Rumların” kötülüklerini rahatça ve açıkça sergilerken, “Türklerin” kötülüklerine şöyle bir değinmekte ve onlara bahaneler uydurmaktadır.

Kongre, günümüz şartlarında milletlerin işçiler başta olmak üzere emekçi kesimler tarafından oluşturulduğu olgusuna dikkat çekmeli, burjuvazinin milli hainler safına geçtiğini açıkça ilan etmeli, milletler sorunun çözümünün proleteryanın emperyalizme karşı zaferine doğrudan bağıntılı olduğunu tespit etmelidir. Başka türlü bir yaklaşım, bu belgedeki yaklaşım, CTP’yi kesin ve açık bir şekilde burjuva sol partiler saflarına, sosyal demokrat partiler saflarına yerleştirecek, onu komünizme karşı savaşan bir örgüt yapacaktır.

Kongrenin buna müsaade etmeyeceğine eminiz.

a) Kıbrıs sorununun tarihçesinin değerlendirilişi

Bu belgede Kıbrıs sorununun tarihçesi tamamiyle böylesi bir burjuva milliyetçisi çerçevede ele alınmaktadır.

Kongre tek bu nedenle bile olsa “Varoluş Yolumuz” adlı belgeyi reddetmelidir. Onaylamamalıdır. Kongre KSG’nin bu konuda ortaya koyduğu görüşleri “Varoluş Yolumuz” adlı belgeyle kıyaslamalı ve karar almak zorunda olduğu oranda KSG’nin bu konuda ortaya koyduğu sınıflar tahliline dayanan görüşleri tercih etmelidir. (Bakınız Kıbrıs Sorunu broşürü)

b) Kıbrıs sorununun çözüm türü üzerine öneriler-1

Bu belgede Kıbrıs sorununun çözüm türü de tamamiyle böylesi bir burjuva milliyetçisi çerçevede ele alınmaktadır.

Dolayısıyla bu belge “Rumların” kurnazlıkları, “Türklerin” beceriksizlikleri üzerine olmadık laflar etmekte ve “Rumların” “Türkler” aleyhine kazanç elde etmesini önlemek için binbir dereden su getirmektedir.

Kongre bu nedenle de “Varoluş Yolumuz” adlı belgeyi reddetmelidir. Onaylamamalıdır. Kongre KSG’nin bu konuda ortaya koyduğu görüşleri, Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti görüşünü “Varoluş Yolumuz” adlı belgeyle kıyaslamalı ve karar almak zorunda olduğu oranda

KSG’nin bu konuda ortaya koyduğu sınıflar tahliline dayanan görüşleri tercih etmelidir. (Bakınız Kıbrıs Sorunu broşürü).

c) Kıbrıs Sorununun çözüm türü üzerine öneriler-2

Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletlerin prensipleri ve Kıbrıs ile ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denktaşın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmesi, oluşturulacak yeni Kıbrıs Devletinin Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olması. “Varoluş Yolumuz” adlı belgenin Kıbrıs sorununun çözüm önerisi işte budur.

KSG bu önerinin dünya emperyalist sistemi şartlarında, Rumlarla Türkler arasındaki burjuva milli farklılıklar korunurken Kıbrıs sorununa çözüm bulma önerisi olduğunu ve bu nedenle başarı şansının sifıra yakın olduğunu ilan etmiştir.

KSG’nin burjuvazinin milli sorunu çözme yeteneğini yitirdiği, ve dolayısıyla yukarıdaki türden burjuvazinin önderliğindeki çözüm türlerini ileri sürmenin işçileri ve devrimcileri olmazla iştigal ettirmek olduğu tespiti doğru ise, bu çözüm türünü strateji olarak ileri sürmek sadece işçi sınıfına değil, vatana ve millete de ihanet etmek demektir. Kıbrıs’ta milletlerarası ilişki sorununun çözümünü imkansızlaştırmak demektir.

Tüm bunlara rağmen, bu öneri Kuzey ve Güney’in KSG dışındaki tüm sol, demokratik ve barışsever partilerinin savunduğu bir öneridir.

Gel gelelim, bu noktada bile, yukarıda bahsi edilen sonucun elde edilmesi görevi bizzat bu partilerimiz tarafından Denktaş’ın (TMT) ve Klerides’in (EOKA), ve tabii ki AB, İngiltere, ABD, Türkiye ve Yunanistan’ın ellerine terk edilmektedir. Halbuki son 27, ve daha fazla yılların tecrübesi onların, emperyalist ve gerici burjuvaların ellerine terk edilen Kıbrıs sorununun çözülmemeyeceğini ispatlamıştır.

Malesef, sınıflar arası ilişkiyi incelemek, burjuvazinin ve proleteryanın sorunları ele alış tarzını incelemek zahmetine katlanmaktan her geçen gün uzaklaşan Kuzey’deki ve Güney’deki sol, demokratik, barışsever partilerimiz Kıbrıs sorununun yukarıda ortaya konan burjuva çerçevedeki çözümü konusunda bile ciddiyetten uzaktırlar.

Herkes tarafından gayet kolay anlaşılacaktır ki, Kıbrıs sorununu şöyle veya böyle, yukarıda ortaya konan çerçevede veya başka türlü çözüme imkanını elde etmek ancak ve ancak kendi saflarımızda birlik oluşturabilir ve Kıbrıs sorununun çözümünü Denktaş, Klerides ve diğerlerinin ellerinden alınıp hepimizin ve böylece halkımızın ortak sorunu yapılırsa mümkündür.

Halbuki Kuzey ve Güney’in tüm sol, demokratik ve barışsever partileri yukarıdaki burjuva çerçevede bir çözüm konusunda anlaşmış olduklarını ilan etmelerine rağmen, bu çerçevede bir çözümü mümkün kılmak için, bu çözüm türünün empoze ettiği tüm sorunları detaylı bir şekilde ele almak ve tüm detay konularda anlaşılıp ortaya çıkan çözüm önerisini Kuzey ve Güney’deki tüm halkımıza sunup “bırakınız Denktaş ve Klerides anlaşmasın, bakın biz anlaştık”, “işte Kıbrıs sorunu çözülmüştür” diyemememektedirler. Tüm bu sorunları “görüşmelere” havale etmektedirler. Yani burjuva çerçevedeki çözüm konusunda bile samimiyetten, ciddiyetten uzaktırlar.

Veya bizim değerlendirmemize göre, burjuva milliyetçiliğinden müzdarip olanlar, tıpkı burjuva Denktaş-Klerides ve diğerleri gibi mal mülk bölüşümünde, toprak bölüşümünde, devlet kurumlarında yüzde kaç temsil konusunda, vb. “çok önemli” konularda anlaşamayacaklardır. Anlaşamayacaklardır.

Eğer bu kongre Kıbrıs sorununun çözümünde KSG’nin ileri sürdüğü Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ve Programı fikrini benimsemeyecekse, sorunun burjuva çerçevede çözülebilirliği konusunda “Varoluş Yolumuz” belgesinin ısrarını sürdürecektir, en azından aşağıda önerdiğimiz kararı almalıdır.

Öneri şundan ibarettir. Madem ki burjuva çerçevede çözümün olabilirliği ve dahası tek yol olduğu konusunda o kadar ısrarlısınız, Kuzey ve Güney’in tüm diğer sol, demokrat ve barışsever partileri de o kadar ısrarlıdır, o zaman aşağıda önerilenler yerine getirilmelidir.

-Bay Denktaş ve bay Klerides’in üzerinde tartışıp bir türlü anlaşamadığı, Kıbrıs sorununun çözümü için anlaşmanın şart olduğu iddia edilen tüm konularda detaylı bir çözümler paketi hazırlamak (AB’ye çözüm öncesi mi sonrası mı girilecek? Göçmenlere ne olacak? Kimlerin oy hakkı olacak? Topraklar nasıl bölüşülecek? Geri dönme hakkı nasıl ayarlanacak? Tazminat ne kadar olacak, kim ne kadar tazminat alacak? Vs. vs.)

-detaylı bir, iki toplumlu, iki bölgeci federal devlet yapısı formüle etmek (o güzelim temsil oranları yüzde kaç kaç olacak? Cumhurbaşkanı hangi milletten olacak? O onlardan olursa bizden ne olacak? 1960 garantörlerinin “hakkarı” neler olacak? KC’nin Yunanistanla, KKTC’nin Türkiye ile yaptığı anlaşmalara ne olacak? Federe devletlerin ayrı ayrı paraları olacak mı? Ayrı ayrı enternasyonal ilişki ve anlaşma imzalama hakkı olacak mı? Denktaş’ın-Pardon Kıbrıslı Türklerin-Pardon Türklerin Kıbrıs’taki varlığı nasıl garanti altına alınacak?Vs. vs.)

-yukarıda bahsi geçen federal devletin ve tek tek federe devletlerin organları için yapılacak seçimlerde ortak adaylar sunabilecek bir birleşik cephe örgütü oluşturarak aday yoldaşların ve bu devleti-devletleri yönetecek yoldaşların isimlerini halkımıza sunmak. (Bu şart. Birlik olmaksızın tutarlı olmalı, tüm seçimlerde de ortak tavır takınılmalıdır.)

-böylece oluşturulan çözüm önerisini, amacımızı elde etmenin tek demokratik yolu olarak Kuzey ve Güney’deki tüm halkımızın genel oylamasına sunmak. Mümkünse AB, ABD, İngiltere ve BM’lerin, Türkiye ve Yunanistan’ın da desteğiyle, mümkün değilse onlara rağmen. Ve çözümü böylece elde etmek.

Kongre en azından bu görevi partinin üst kuruluşlarının yerine getirmek zorunda oldukları bir yükümlülük olarak karar altına almalıdır.

Şu denebilir; Kuzeydeki ve Güney’deki bu partilerimizin bu görevi yerine getirmek için 27 yılları vardı. 27 yıldır yapmadılarda şimdi mi yapacaklar? Veya şu denebilir; burjuva çerçevede, burjuva milliyetçiliği temelinde anlaşmak mümkün olsaydı Denktaş ve Klerides ve diğerleri anlaşırdı. Bizim Kuzey’in ve Güney’in burjuva milliyetçiliğinden etkilenmiş sol, demokrat ve barışsever partilerimiz de bu çözüm türü konusunda anlaşamazlar!

Bu Kongrenin karar vereceği bir konudur.

d) Kıbrıs Sorununun çözüm türü üzerine öneriler-3.

“Varoluş Yolumuz” belgesi yukarıda sunulan Kıbrıs sorununa burjuva çerçevede çözüm bulma önerisini, bir yukarıda ele aldığımız detaylara ve tüm sol kesimde anlaşma sağlama konusu dışında geniş bir şekilde ele almaktadır. Böylece çok önemli bir görevi yerine getirmektedir. Çünkü böylece şu çok önemli iki olguyu gözler önüne sermektedir.

Birincisi, burjuva çerçevede çözüm konusunda en ciddi çalışan parti-yukarıda değindiğimiz konudaki ciddiyetsizliğine rağmen-CTP’dir. Ve bu konuda az biraz bile olsa ciddiyet Kuzey’de Türk (Kıbrıslı Türk) burjuva milliyetçiliğine yol açmaktadır. “Varoluş Yolumuz” belgesi bunun bariz ispatıdır. Güney’de de AKEL bağlantısında bunun Rum (Kıbrıslı Rum) burjuva milliyetçiliğine yol açtığını bilmekteyiz.

İkincisi, “Varoluş Yolumuz” belgesi burjuva çerçevede çözüm konusunda, bu çözüm türünü savunduğunu söyleyip de olayın üzerine az biraz ciddi olarak gitmeyen YBH gibi partilerimize ve yurtsever entellektüellerimize bu çözüm türü konusunda az biraz ciddi olurlarsa nerelere gitmek zorunda olduklarını açıkça sergilemektedir. Bu nedenle de çok önemli bir görevi yerine getirmektedir.

Gidilmek zorunda olunan yer burjuva milliyetçiliğidir. Hem de en kötü türünden. Yabancı emperyalist güçlere taviz üstüne taviz veren türünden. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalizminin Kıbrıs üzerinde hak iddiasına karşı çıkamayan türünden. Kuzey’de bazıları Kıbrıslı Rum burjuvazisinin emperyalizmine, Güney’de bazıları da Kıbrıslı Türk burjuvazisinin emperyalizmine taviz üstüne taviz verir pozisyonlara ulaşırlarsa bu da bizim için bir supriz olmayacaktır. Ama bu tavizler de burjuva çözüm türü için kapıyı açmayacaktır.

(devam 6. sayfada)

“VAROLUŞ YOLUMUZ” CTP’NİN YOKOLUŞ YOLUDUR!

2. EKONOMİ

“Sosyal Konsey”den “Kriz Yönetimi”ne, “Kriz Yönetimi”nden “kapitalizmi en iyi biz yönetiriz”e)

Kuzey Kıbrıs ekonomisinde ilk kriz ortaya çıktığında CTP Sosyal Konsey önerisiyle piyasaya çıktı. Hem de bu Sosyal Konsey önerisi meşhur ve gurur kaynağımız 18 Temmuz 2000 şanlı gösterisi sonrası, mudilerin eylemleri sonrası ortaya çıktı.

Bu önerinin tipik sosyal demokrat, burjuva işbirlikçisi bir öneri olduğunu daha önce ortaya koyduk. Kitlelerin eylemliliği açısından yukarıdaki gelişmeler sonrası, hele hele bu gelişmeler Bu Memleket Bizim Platform’unun oluşmasına kadar varmış iken bu önerinin ileri sürülmesi siyaset açısından bir tek anlam taşımaktaydı. CTP kitlelerin bağımsız eylemliliğini geliştirmek, onların burjuva düzenin sınırlarını zorlayan ve eylemlerinin burjuva demokrasisinin kısıtlı sınırlarını aşma eğilimini geliştiren bir siyaset izlemek istemiyordu. CTP, BMBP içinde kitlelerin mücadele eğilimini boğmak istiyordu.

Bu tespitin doğruluğu ikinci kriz döneminde önerilen, ve sendika önderlerinin de kabulü sağlanarak tüm toplumu burjuva işbirliğine çekmeyi üstlenmiş olan CTP’nin Kriz Yönetimi siyaseti ile açıkça ortaya çıkmıştır. Bu tespitimiz her gün doğrulanmaktadır. Bu tespitin en son doğrulanışı işte “Varoluş Yolumuz” belgesidir.

Varoluş Yolumuz üzerinden önerilen ekonomik siyaset tamamıyla kapitalist ekonominin en iyi yönetim tarzının nasıl olması gerektiğinin formülasyonuna dayanmaktadır. CTP seçimleri kazanacak ve kapitalizmin bu iyi yönetimle motoduyla ekonomiyi düze çıkaracaktır. İşte CTP’nin Kıbrıs sorununun çözümünü konusunda burjuva-empyralist çerçevede hareket etmesinin ekonomik sonucu da tıpkı çözüm konusunda olduğu gibi ekonomi konusunda da sosyal demokratlaşmış olmasıdır. Malum olduğu üzere tüm sosyal demokrat partiler, kapitalizmi onlar yönetse kapitalizmin ne kadar iyi çalışabileceğini ve de kitlelerin ne kadar iyi yaşayabileceklerini ilan ederler. Ve yine iyi bilinir ki ekonomi politığın yasalarına ters düşen bu burjuva saçmalık her zaman işçiler ve emekçiler aleyhine işleyen bir siyasete, kapitalizmin yürütülmesi ve yaşatılması siyasetine denk düşer. Kapitalist kriz döneminde tümünden duvara çarpar.

Ne Kıbrıs’ta milletlerarası ilişkinin yeniden düzenlenişi, yani Kıbrıs sorununun halkımız lehine çözülüşü, ne de Kıbrıs ekonomisinin yeniden ayarlanması, yani halkımız lehine örgütlenişi büyük mülkiyete, toprak mülkiyeti dahil olarak büyük mülkiyete el koymadan mümkün değildir. Bunun mümkün olduğunu iddia edenler sosyal demokratlaşmışlardır; Kıbrıs’ı ve Kıbrıs vatandaşlarını yabancı empyralistlerin ekonomik ve siyasi “yardımlarına” bağımlı kılmaktan başka ilerleme imkanı görememektelerdir!

CTP’nin Kriz Yönetimi önerisine karşı yazdığımız yazımızın ekonomi ile ilgili kesimini olduğu gibi aşağıya alıyoruz. Bunu yaparken sendika önderi yoldaşlara yaptığımız uyarıyı tekrarlıyoruz. Onlara demiştik ki; biz size ve CTP’ye bu burjuva işbirlikçisi, bu sosyal demokrat Kriz Yönetimi siyasetini savunduğunuzu unutturmayız. Burjuvazi size gülüp geçtikten sonra siz bu burjuva işbirlikçisi siyaseti savunduğunuzu istediğiniz kadar hasır altı etmeye çalışınız. Biz size bu imkanı tanımayacağız.

CTP üst yönetiminden ve sendika önderi yoldaşlar, bizim tespit ettiğimiz gibi burjuvazi tarafından bile gülünç bulunan bu siyasetten, Kriz Yönetimi siyasetinden, “ah fırsat verseler de kapitalizmi biz yönetsek, ne de güzel yönetiriz” açıktan açığa sosyal demokrat siyasetine geçmek istiyorlar. Varoluş Yolumuz bunun belgesidir.

Burjuvazinin iyice barbarlaştığı bu günlerde burjuvaziye devirmek yerine burjuvazi ile işbirliği siyaseti önermek demek, açıkça barbarlarla ve barbarlıkla işbirliği siyaseti önermek demektir. Yani sosyal demokrasi barbarlıkla işbirliği siyaseti haline gelmiştir. Sosyal demokrat siyaset barbarlıkla işbirliği siyaseti demektir.

CTP’yi ve bu kongreyi uyarmak yoldaşlık görevimizdir. Sosyal demokratlaşmayınız!

CTP’nin Kriz Yönetimi önerisi bağında getirdiğimiz eleştiriler aşağıdadır.

CTP’NİN ESKİ-YENİ ÖNERİLERİ

CTP’nin en son önerileri konusunda edilecek fazla yeni sözümüz yok. 2 Ağustos tarihli görüşleriyle ilgili olan yazımız ana hatlarıyla bu yeni görüşlere de cevap teşkil etmektedir. Yeni önerilerin bir özelliği, 2 Ağustos önerilerin tamamları nitelikte olan ve bu sefer detaylı bir şekilde işlenmiş olan ekonomik önerilerdir. Bizim görüşümüzce yoldaşlar bu önerileri 2 Ağustos’ta ortaya koymak istemişlerdir, ama ekonomik üstadları yetiştirememişler. Sebepleri ne ise öneriler hakkında edilecek sözlerimiz şunlardan ibarettir.

Her bir ekonomik krizden iki kurtuluş türü vardır. Bunlardan birincisi kapitalizmin varlığını koruyarak ve onu korumak için alınan tedbirlerle krizi aşmak yöntemidir. İkincisi ise, toplumu krizden krize sürükleyen büyük burjuvaların yönetimindeki kapitalist sistemi ortadan kaldırıp, yerine küçük üreticileri yok etmeyen türüyle sosyalist tedbirler içeren yöntemlerle bu krizin aşılmasıdır. Bunlardan birinci yöntem hükümet değişikliğine kaçınılmaz bir yöntem olarak başvurmak zorunda değildir. Hükümet değişikliğine baş vursa bile bu değişiklik hükümetin şeklini değiştirir, türünü değil. İkinci yöntem ise hükümet değişikliğini zorunlu kılar. Büyük burjuva mülkiyetine el koyabilecek bir hükümet türünü zorunlu kılar.

CTP’li yoldaşlar mevcut krizden kurtuluş yolu olarak birinci türü öneriyorlar. Biz ise ikinci türü öneriyoruz ve BMB Platformu’nun bu ikinci türün hükümetini oluşturması gerektiği kanısındayız. Bu sonucu elde etmek için demokratik kurallar çerçevesinde uygulanabilecek taktiklerimizde ortaya konmuştur.

CTP’li yoldaşların önerileri çok açık bir şekilde mevcut burjuva iktidarını, bizim büyük burjuvalarımızın iktidarını korumaya yönelmiştir. Bu düzenin ayakta tutulmasını sağlama çabalarını yansıtmaktadır. Kuzey Kıbrıs’taki Burjuva hükümetin CTP’nin bu önerisine zerre kadar önem verip vermeyeceğini birlikte göreceğiz. Mümkündür, CTP’nin de içinde yer aldığı, bizim sendika önderi yoldaşların da içinde yer aldığı bir Kriz Yönetimi hükümeti kurulabilir. Bizce CTP’nin içinde yer aldığı böyle bir hükümet yukarıda değindiğimiz şartlar dışında kurulmaz. Ama herşey mümkün olduğu oranda o da mümkündür. Varsayalım ki burjuvazi kitlelere açık saldırı yöntemleri yerine bu yöntemle işleri idare etmeye daha uygun ve/veya daha ucuz buldu. Vatandaşlar için ekonomik alternatifler nelerdir? Bu konuda krize son vermenin, büyük burjuva mülkiyet korunarak krize son vermenin sadece ve sadece iki alternatif vardır.

Bunlardan birincisi kitlelerin yaşam şartlarına dolu dizgin saldırmaktır. Krizin tüm yükünü onların sırtına yıkmaktır. Türkiye’deki gelişmeleri de göz önüne aldığımızda biz Kuzey Kıbrıs için tek burjuva alternatifin bu olduğu kanısındayız. Yani hali hazırda iyice gemiyi azmış olan saldırılar ancak ve ancak burjuvazinin tüm talepleri yerine geldiğinde, bu amaçla kitlelerin yaşam standardı ve çalışma koşulları iyice yerin dibine geçirildiğinde durulacaktır. Bununla bağımlı olan yönetim tarzı da siyasi saldırı tarzıdır. Kitlelere polis, asker vb. kuruluşlar kullanarak saldırılır. Onların yoğun ekonomik saldırılara karşı direnci zorla yıkılır. Onların örgütleri darmadağın edilir. Vb.

Büyük Burjuva mülkiyeti korunurken krizden çıkmanın bir diğer yöntemi de, kitlelerin üzerine yığılan ekonomik baskılarla “emme-basma” tulumba gibi oynamak, baskılar çok artıp kitlelerin direncine yol açmaya başladığında baskıları biraz hafifletmek, hatta ekonomik olarak kitlelerin durumunu biraz da olsa iyileştirmek yöntemidir. Bu yöntemin en büyük üstadı İngiliz burjuvazidir. Muhafazakar Parti yönetimi altında 20 sene boyunca kitleleri darmadağın ettiler. Bir kaç patlama vb. oldu, onları da basturdular ve basturmak için gerekli mekanizmaları mükemmelleştirdiler. Sene 1997’ye geldiğinde Muhafazakarlar bir seçim daha kazanıp başta kalmaya devam etseydi, tüm ülke patlıyacaktı ve dahası yapımı devam etmesi gereken burjuva tedbirler yapılamıyacaktı. Seçimlerden iki yıl öncesinden Emek Partisi yöneticileri yönetim için eğitim görmeye, devlet bürokrasisi ile doğrudan temasa geçmeye başladı. İktidara getirildiler ve şimdi Muhafazakar Parti iktidarı şartlarında devamı çok zor, belki de imkansız olacak olan işleri yapmaya devam ediyorlar. Eğitim ve Sağlık hizmetlerinin

vb. şeylerin özelleştirilmesi gibi. Bu arada kitlelere de biraz kırıntı atıldı tabii ki. Kuzey Kıbrıs’ta buna benzer yöntemler mümkün müdür? Eskiden mümkündür. Türkiye’den gelen paralar kullanılıyordu. Ama bu kullanım sürekli Eroğlu ve UBP’ye yaradı. Denктаş ise buna son verilmesine karar verdi. Hem Denктаş’ın isteği, hem de Türkiye ekonomisinin bildiğimiz sorunları bu yöntemi imkansız kılmıştır. Ve de kalmaktadır.

O zaman CTP’li arkadaşlara şu soruyu sormak zorundayız: Kriz Yönetimi kurup da ne yapacaksınız? Kitlelere kırıntı sunma imkanınız bile yoktur. Düzenin bu imkanı yok. Olsa Eroğlu sizi mi bekleyecekti? Adam siyasi intihar mı etmek istiyor da kitlelere birşey verme imkanı varken vermiyor? Verecek imkanı yoktur. Vermiyorlarki versin. Vermiyorlar çünkü onların da verecek imkanı yoktur. Bu verme işini Denктаş bile beceremez, siz kim oluyorsunuz ki?! Eh, Denктаş ve veya Eroğlu veremez ise, siz ne vereceksiniz? Nereden bulup nereye vereceksiniz? Siz bilmiyormusunuz KKTC’yi hiçbir devletin devlet olarak kabul etmediğini? Bu durum değişmeden nereden kredi bulacaksınız? Türkiye alternatifi dışında alternatif yoktur. O da sizin kriz yönetimi öneriniz gerçekleşmediği için mi vermiyor? Ne oldu, Türkiye’de birileri size siz kriz yönetimi hükümeti kurun biz size bolca para veririz mi dedi? Öyle bir durum varsa haber verin de biz de bilelim. Öyle bir durum yoksa, siz kitlelere kırıntı sunamazsınız. İmkanı kalmamıştır. Kuzey Kıbrıs’ın büyük burjuvazisinden tutunuz, Türkiye’ninkine kadar hiçbirisinin vatandaşlarına kırıntı dahi verme imkanları yoktur. Sabancı bile yüzde kırk yoksullaştı fakara (Yalan tabii biz de biliyoruz). Mevcut düzen kitlelere, vatandaşlara kırıntı vererek yürüyemez. Tam tersi, kitlelerin ağızındaki ekmeğin parçasının bile ağızlarından alınması gerekmektedir. IMF Türkiye’den istiyor, Türkiye de Kuzey Kıbrıs’tan. Hepsi bu.

Başka bir deyişle, tüm o cafcıcafatı ekonomik tedbir önerilerinin bir tek anlamı vardır. Kitleler saldırıya uğrarken ses çıkarmasınlar.

Mevcut şartların gerçek tek alternatifi vatandaşların bu saldırılara karşı mücadelesini örgütlemek, BMB Platformu iktidarını kurarak büyük mülkiyete el koyup, tüm bu mülkleri vatandaşların kullanımına sunmaktır. Halkımızın krizden kurtuluşu için başka bir alternatif yoktur. Tüm diğer alternatifler, CTP’nin kriz yönetimi alternatifi de dahil olmak üzere, vatandaşların ekonomik çöküntüsüne yol açmaktan başka bir şey sunamazlar.

Görüldüğü gibi bizim tespitlerimiz doğrulandı. CTP’nin Kriz Yönetimi önerisinin tek gerçek fonksiyonunun kitlelerin mücadelesinin önlenmesi, kitlelerin yaşam şartlarına yapılan saldırıya karşı sessiz kalmasının örgütlenmesi olduğu tespitinin de doğruluğu ortaya çıktı. CTP ve onun Kriz Yönetimi siyasetini destekleyen sendikacılar bu görevlerini yerine getirmede o kadar başarılı oldular ki burjuvazi şiddet organlarını kullanmaya ihtiyaç bile duymadı.

3. BAZI BAŞKA SORUNLAR

Varoluş Yolumuz belgesinin belki de en enteresan yönü CTP’nin BMB Platformu çalışması hakkında tek laf etmemesi, Kuzey Kıbrıs’taki halk siyaseti açısından bu en önemli gelişmeyi yok saymasıdır. Halbuki CTP özelleştirisini yapmalı, Kriz Yönetimi siyaseti yerine BMB Platformu’nu iktidar aracı olarak geliştirme siyaseti gütmesi gerektiğini ilan etmesi gerekirdi. KSG’nin bu konudaki görüşlerini ele alıp kendi görüşlerinin özelleştirisini yapması gerekirdi. İş yapan kişi ve parti yanlış yapar. Yanlış yapmaktan korkulmaz. Korkulması gereken yanlışta ısrar ve bu ısrar üzerinden sosyal demokratlaşmaktır.

CTP Varoluş Yolumuz belgesini siyaseti olarak belirlerse tamamıyla sosyal demokratlaşacaktır. Marksizm ile olan tüm bağıni yitirecektir. Bu da Kıbrıs sol hareketi için büyük bir kayıp olacaktır.

Kongre buna müsaade etmemelidir.

BMB Platformu iktidarı için, Birleşik Cephe iktidarı için çalışmayı CTP siyasetinin merkezine yerleştirmelidir.

Kongrenin CTP’nin Marksist geçmişini tümünden inkar etmeyeceğini, Varoluş Yolumuz belgesini kabul ederek CTP’nin yokoluşunu karar altına almayacağını ümit eder, bu ümide bağlı olarak CTP Kongresine başarılar dileriz.

SAVAŞ VE BARIŞ DENKLEMİ

Albert Camus'un, "Öldürmenin haklı görüldüğü, insan yaşamının hiçe sayıldığı bir dünya" saptamasını doğrulayan emperyalist vahşet yaşanıyor, yaygınlaşıyor. ABD Afganistan'a başlattığı saldırının başka ülkelerde sıçrayacağını açık ve aleni bir şekilde tüm dünyaya duyurdu. "Bin Laden ölü ya da diri ele geçse savaş devam edecek" diyen ABD ne istiyor? Ortadoğu'nun ABD için yaşamsal önem taşıdığı açıktır. Çünkü dünyadaki petrol rezervlerinin %65'i bu bölgededir ve ABD ihtiyacının %22'sini, Avrupa %43'ünü, Japonya ise %67'sini buradaki ham petrolden karşılamaktadır. Petrol körfezdeki dar boğazlardan geçen tankerlerle taşınıyor. Savaş öncesinde "Gelecekteki başarımız, beş stratejik noktanın uygulamasını gerektirir" saptamasını yapan Bee'ye göre, ABD'nin "Ortadoğu stratejisi": Bölge ülkelerinin rejimlerini, petrol kaynaklarını ve Amerikan yurtttaşlarını, İsrail'in varlığını korumak temelinde; aşırı uçlar ve radikal islamla mücadele üzerine kurulmuştur.

ABD'nin Afganistan'dan sonra strateji doğrultusundaki hedefleri; Irak, İran, Libya, Sudan ve Suriye'dir. Ayrıca "Pax Amerikacana"ya karşı çıkan radikal islamcılar ve Amerikan karşıtı milliyetçilerle sosyalistlerde hedefler. Stratejide ABD müttefikleri; Pakistan, Mısır, Cezayir, Ürdün, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman Sultanlığı'dır. Pentagon'a göre, ABD'nin Ortadoğu'daki stratejik koruma alanları; Afrika Boynuzu, Mısır, Ürdün, Basra Körfezi, Kızıldeniz, Afganistan, Pakistan, Aden ve Umman Körfezi'dir.

Hal böyle olunca elbette Bin Laden ele geçse savaş devam edecektir. Hepimiz biliyoruz ki İkiz kulelere yapılan saldırı savaş çıkarmak için ABD'nin bahanesi olmuştur.

Emperyalizmin kar ve egemenlik kaygılarından doğan bu savaş, ancak savaşa yol açan nedenler yok edilerek tarihin çöplüğüne atılabilir. Barış olmadan savaş, savaş olmadan barış olmaz. Barış için, onun zıttı olan şeyi yapmak, yani savaşmak, mücadele etmek gerekiyor. Halklara gerçek barışı ve yaşanılır bir dünyayı ancak sosyalizm getirebilir. Gerçek barışı istemek aynı zamanda emperyalizme karşı savaşı istemek, ya da savaşmayı, mücadele etmeyi zorunlu ve haklı görmek anlamına geliyor. Barışın diyalektiği "savaşmayı" gerektiriyor.

Ücretli kölelik sistemine karşı "bu günkü düzeni ortadan kaldıracak tek hareket" devrimci Marksizm, insanlığın insansal özünü dönüştürme mücadelesi olmasından dolayı, gerçek barış kavgasının güvencesini oluşturuyor. Gerçek barış istemenin, savaşa karşı savaşmaktan geçtiği görülmektedir. Barışın tek anlamı emperyalizme, kapitalizme, sömürgeçiliğe hasılı her türden gericiliğe başkaldırmaktır. Yaşadığımız ortamı seçme şansımız yok, ama onu değiştirme şansına sahibiz.

SON SÖZÜMÜZ ARTIK SÖYLENMELİ!

"Gözlerin dopdolu yaz,
umut, keder ve inat;
sevgilim, dünyaya güzelliğini üret,
Aşkın ve Hayatın şarkısını yaz,
yaz ve akıp giden zamana bırak.

Gözlerin dopdolu yaz;
çarşılar, seller, şamatalar, çocuklar
yüreğin açılan kitaplar,
uçuşan şiir sayfaları
ve hayattan yükselen kokular.

Gözlerin dopdolu yaz;
gündemden düşüyor griye çalan kederler
ve gündeme geliyor
umudun çiçek tarlaları
yüreğimde mendil kadar bir bulut, beyaz.
Bu hayatın sevdaları çok
kavgaları, şarkıları büyük!
Gözlerin ne kadar büyük, göz;
bu yaz yeni bir seveda bulacak bizi,
bize tekil sevdalar az."

(Fikret Demirağ)

Dünyanın Jandarmalığına soyunan ABD uyguladığı ekonomik politikalarla halklara açlık, sefalet ve tutsaklığı dayatmaktadır. En küçük bir karşı duruşta bombaları yağdırmaktan çekinmeyen ABD tek kuvvet olma yolunda

Nazlı Şahin

ilerlemektedir. Küresel mafyanın kollarına itilen dünya halkları IMF dayatmalarıyla silah kullanmadan vurulmakta ve sefalate itilmektedir. Kapitalist sermaye birikiminin ortaya çıkardığı ekolojik ve insani çözümlerin sorunu ve yaşanabilir bir dünya kurmak için, kapitalist mantığı aşmak ve yıkmak gerekiyor. Sosyalizm, soyut bir ütopya değil, kuvvetten fiile geçirilmesi gereken bir hedeftir. Dünyayı değiştirmek için koca bir ateş yakmak isteyenler, hep cılız saman yığınlarını tutuşturmakla işe başlarlar. Bu nedenle her şeyi sarıp sarmalayan savaş koşullarında başkaldıran insanın payına düşen, yaratıcı sınırsızlıktaki öngörü ve yapmak ile anlamak-değiştirmektir.

Başkaldıran insanı, en iyi Ahmet Telli'nin 'Soluk Soluğa' dizelerindeki "o büyük serüvenci" betimler.

"Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere,
vakti olmadı acuların hesabını tutmaya
durup beklemeye, geri dönmelere vakit olmadı...

Yangınlarla geçti ömrü
her yolculuk yangınların başladığı yereydi
ama vakti olmadı hesabını tutmaya
aşkların, ayrılıkların ve anıların...

Biraz da serüvenci yaşamak
belki yatıncı büyük yolculuklara
ki serüvenler daima büyük aşklar
ve büyük yolculuklarla başlar...
Ne bir veda sözcüğü dökülürdü dudaklarından
ne de dönüp bakardı geriye bir kez olsun...

Ne zaman yollara düşse biterdi acılar.
Buz tutmuş bir dünya ortasında
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla
önünde dağlar, uçurumlar

ve günlerce süren okyanus fırtınaları
sarsılan gök, yarılan toprak
çelik uğultularla burğaçlanırken
yaşamak işte öylesine kucaklardı onu...

Pervasız bir acemi, bir çılgın
soyu tükenen bir bilgeydi belki,
ne bir serseriydi ne de yilgın bir savaşçı
ama kendi kafasıyla düşünen ve hakkında
ölüm fermanları çıkarılan biriydi belki.

Sevince deli gibi severdi
pervasız severdi sevince
dövüşmek ancak ona yakıştırdı...
Yerleşik yargıları olmadı hiç.
Bir ömrün olgunlaşımamacağı
Acemilikler toplamı ve bir çılgın,
boyun eğmedi kendine bile

seçmek zorunda kalmadı yaşamayı
dövüşür gibi yaşadığı yolculukları,
belki korkusuz sayılmazdı büsbütün
korkardı korkulara düşmekten zaman zaman...
Ve bütün gemileri yakıp
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla

mutlu muydu, hiç düşünmedi böyle şeyleri.
Ne adresleri vardı onların yeryüzünde
ne de aşktan başka sığınakları,
bir kez bile geçikmediler ömür boyu.
Onlar ki bu dünyada kahraman olmaya mahkumdular.
Dünyanın cesur ulusları yoktu,
cesur insanları vardı.

Onlar, aşkın ve hayatın havarileri, büyük serüvencilerdi.
Onlar bu ihtiyaç cadının maskesini parçalamak
ve yeryüzü denilen cenneti bize sunmak istediler,
bütün ömürleri bu kavgayla geçti.
Ne adları vardı onların, ne ulusları,
ne dinleri ne de anıtları.

Derler ki, son büyük serüvenci yaralıdır hala..."
(Su çürüdü)

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

"Entegrasyonun Faturası; İşsizlik-Yoksulluk-Göç"

İşte 5 yıl önce Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek yola çıkarken daha ilk sayısında manşetten bu değerlendirmeyi yapmıştı. 5 yıl belki uzun süre değil. Fakat Kıbrıs'ta gelişen hızlı sürece baktığımızda ve nüfusun da azlığını dikkate aldığımızda bu 5 yıllık süreç uzun sayılabilecek bir süredir.

İşte 5 yıl önce ortaya koyduğumuz bu teşhis günümüzde en yakıcı bir şekilde yaşanmaktadır. İşsizlik had safhaya çıktı. Yoksulluğu ise tarif edecek kelime bulunamıyor. Yaklaşık 8 ay önceki yaşam standardından insanımız çok gerilere düşmüştür. Akşamdan sabaha cebinizdeki birikimin %70'i eritilmiştir. 5 yıl önce ortaya koyduğumuz yaklaşımın ne anlama geldiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Gerek döviz krizi, gerekse hortumlanan bankalar, yolsuzluklar, vurgunlar sonucu ülke yangın yerine çevrildi. Bu gün hemen hemen tüm kesimler feryat etmektedir. İşçiler, memurlar, köylüler, esnaf feryat etmektedir.

Bu tablo göçü birinci gündem yapmıştır. Hemen hemen her evde göç tartışılmaktadır. Hem de "baş düşman" Güney'e. Aldığımız bilgilere göre son 20 günde sadece Güzelyurt bölgesinden 30 civarında Kıbrıslı Türk çeşitli yollardan Güney'e kaçmıştır. Bir tek nedeni var. İnsanımız işsiz, aç ve devlet terörünün boyunduruğu altındadır. Yakın gelecekte ciddi bir moral motivasyon ışığı görülmezse işsiz halk 50, 50 Güney'e kaçacak. Fırsat bulursa da 3. ülkelere gidecek.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek 5 yıl önce bütün bunların sebebinin entegrasyon politikaları olduğunu ortaya koymuştu. Bu politikaları da ülkemize dayatan T.C Devleti ve yerli uşaklarıdır.

Bu günlerde yine halkımızın önüne bilmem kaçınıcı "paketi" çıkardılar. Bu paketin de direkt Ankara'da hazırlanıp IMF yöntemleriyle halka dayatıldığını bilmeyen yok. Bu paketin özeti kısaca şöyledir. "Ülkede derin bir ekonomik kriz var. Bu krizi aşmak için sizlerden %70 aldık. Buna ilaveten gelecek yıl (2002 de) işçiden, memurdan üreticiden vergi, fon, zam v.s adı altında daha da alacağız. Özelleştirme adı altında son kalan KİT'leri de kapatıp işçileri dışarı atacağız. Bunun için direnebileceğinizi de bilerek yasaları da değiştirerek sizlere baskı ve şiddet uygulayacağız." İşte Ankara'nın son paketinin özeti.

Peki bu halk ne yapacak?

Bir yıldır BMBP halkımıza yürü dedi yürüdü. Grev dedi grev yaptı. Miting dedi alanları doldurdu. Son 3-4 aydır BMBP ortalarında yok.

3 parti ortak hareket konusunda görüşmelere başladığında halkımız "bir umut" diyerek beklentiye girdi. Bu çalışma da kof çıktı. Şimdi ne olacak? 41 örgüt bölgeleri gezip halkla toplantılar yapma kararı aldı. Halkı aydınlatacaklar. Paketi anlatacaklar. Peki anlattılar, halkımız da paketin içeriğini anladı. Paketin Ankara çıkışlı ve yokedici olduğunu kavradı. (Zaten halk günlük yaşamında bunu her an yaşıyor.) Size sormayacak mı? YA SONRA? Diye.

Ne diyeceğiz.?

Bizler 5 yıl önceki ilk sayımızın başyazısında vurguladığımız gibi çıkış demokrat ilerici, sosyalist tüm unsurların halkın özgürlük ve insanca yaşam mücadelesinde ortak hareketi ile mümkündür. Bu da egemenlik kavgasıdır. Bu kavga da TC'ye ve işbirlikçilerine karşı verilir.

Hade değerli BMBP'li dostlar. Halka gittiğinizde kurtuluşa dair ne söyleyeceğinize karar verin. Unutmayın! Yaklaşık bir yıllık süreçte alanlarda, grev boylarında, imza kampanyalarında halkımıza neler söylediyse hatırlayınız. Onun gerisine düşerseniz sizler bu toplantıları zor yaparsınız. Bu halk sizleri de kapının önüne koyar.

Savaşa karşı ne dediler?

Savaş karşıtı platformun içerisinde yer alan partilerle, (EMEP, HADEP, ÖDP) yasaklanan mitingleri ve ABD'nin Afganista'a saldırısı hakkındaki görüşlerini aldık.

Mersin HADEP İl Başkanı Muzaffer Akat
ABD'nin Afganistan'a saldırısını ve genişletmeyi istediği bu savaşı nasıl değerlendiriyorsunuz? ABD Orta Asya ile Ortadoğu'dan ne istiyor?

Bu savaşı ABD'nin stratejik noktalarına yapılan saldırılarla bağlamak doğru değildir. Afganistan'la

başlayan ve ardından gelecek olan Ortadoğu'da Irak'la yapılacak olan savaşın altında yatan temel neden olarak Amerika'nın bölgeye yeni bir biçim vererek hakimiyet alanlarını kalıcılaştırmak ve genişletmek gibi bir amaç olduğunu görüyoruz. Zira ABD yetkilileri de yaptıkları açıklamalarda bunu açığa vurdular. Kendi deyimleri ile savaşı "terör ve terörü besleyen ülkelere karşı uzun soluklu bir savaş" olarak nitelendirdiler. Önümüzdeki ay ya da yıllarda Ortadoğu'ya da sıçrayarak genişleyecek olan bir savaştır. Biz savaşı bir trajedi olarak değerlendiriyoruz. İnsanın toplum şeklinde

Nazlı Şahin

yaşamamasından kaynaklı sorunlar, şiddetle, çatışmayla ve savaşla çözülemez. Daha çok insan haklarının kullanım alanlarının genişletilmesi, demokratik uygulamaların gerçekleştirilmesi, barışın, kardeşliğin, eşitliğin, adaletin tüm insanlığın paydası haline getirilmesiyle sorunlar çözüme kavuşur. Savaşın en çok acısını çeken Anadolu ve kutsal coğrafya Mezopotamya toprakları üzerinde yaşayan canlar olmuştur, bunu en yakından bilen bizleriz. Bu nedenle savaşa karşı durup barış insiyatifi güçlendirmemiz gerekiyor. Yeni Dünya Düzeni ve yeşil kuşak projeleri tutmayan genelde emperyalizmin özelde de ABD'nin çıkarları, özellikle de Ortadoğu'da kendilerince sağlam dengelere oturtulmasının bir adı olan bu savaşa karşı çıkmak ve barışı istemek durumundadır insanlık. Türkiye'nin tavrına dikkat çektiğimizde, son günlerde Türkiye Cumhuriyeti devlet yöneticilerinin yaptığı açıklamalar, sorumlu açıklamalardan oldukça uzaktır. ABD'ye olan vefa borçlarını ödemek gerektiğini söyleyerek kraldan çok kralcı kesilmektedirler. Bizler bu tavrı anlamakta güçlük çekiyoruz, acaba Türkiye'yi daha çok sömürü cenderesine almak mıdır bu vefa borcu, Türkiye'nin bütün ulusal ekonomik değerlerini Amerika'ya peşkeş çekmek midir bu vefa borcu, bunu kamuoyuna açıklamaları gerekiyor. Türkiye halkı ve bu coğrafyada yaşayan insanlar Türkiye'nin savaşa çekilmesinden yana değildirler, Türkiye Cumhuriyeti'nin açıkladığı bu tutum Türkiye halkının iradesi değildir. Savaş karşıtı platformlar, demokrasi güçleri ve halkımız savaşa karşı ve barıştan yana tutum koyuyorlar, bu yüzden devletin ve hükümet yetkililerinin kraldan çok kralcı tutumlarından vaz geçmesi gerekiyor.

ABD'nin Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurma planlarının olduğunu biliyoruz, Talabani ve Barzani önderliğinde bir Kürt devletini oluşturma çabasını Ortadoğu'da dengelerin sağlanması amacıyla düşündüklerini söyleyen ABD yetkilileri Talabani ve Barzani ile görüşmeler yapıyor. Siz, Türkiye coğrafyasında yaşayan Kürtlerin temsilcisi olan bir parti olarak bu oluşumu nasıl değerlendiriyorsunuz? ABD yönetiminde kurulacak olan böyle bir devletin kurulması Kürt emekçi halkına ne getirebilir?

ABD'nin çıkarlarının Ortadoğu'da özellikle Kürtlere ilişkin neler gerektirdiği bir yana Türkiye'nin bu noktada tavrının ne olması gerektiğine dikkat çekmek gerekiyor. Baştan itibaren Kürt kelimesi, Kürt kavramı, Kürt gerçekliği Türkiye'nin bir fobisi olarak gelişip bu günlerle gelmiştir. Kürt kelimesinden bahsetmek bile rahatsızlık verici bir durum olarak algılanmıştır. 21 yüzyıla bastığımız bu dönemde yine Kürt sorunu görmezden gelinerek bir terör sorunu olarak algılanmıştır. Bu çerçevede NATO'nun 5. Maddesini Kürtler konusunda da uygulaması gerektiğini ısrarla vurgulamaktadır. Bunu yapanların savaş çığırıklığı yapan zihniyet olduğunu söyleyebiliriz. Çatışmalarla bu güne kadar bir sonuç elde edilemedi. Türkiye Cumhuriyeti yetkililerinin 15 yılda yapamadıklarını NATO aracılığıyla yapmak istemeleri kaygı vericidir. Bu sorun tabiki sınırlarımızın güneyi içinde geçerli oluyor. Yetkililer Kürtlerin Barzani ve Talabani önderliğinde bile olsa bir güç haline gelmelerini istemiyor, Ortadoğu'ya savaşı muhtemel sıçraması Kürtlerin Talabani ve Barzani yönetiminde bir güç haline getirilmesi endişesi, herhalde Türkiye'yi savaşa sürüklemek niyetine sevk ediyor, bu oldukça yanlıştır. Türkiye Cumhuriyeti yetkilileri böyle bir savaştan kendi lehlerine sonuçlar çıkarmayı düşünüyor olabilirler. Böylesi bir savaşta Kuzey Irak'ta bulunan PKK güçlerine saldırmayı ve tasfiye etmeyi düşünüyor olabilirler. Her ne sebeple olursa olsun Türkiye'nin savaşa bakan mantığının doğru bir mantık olmadığını söylüyoruz.

Mitinglere getirilen yasaklamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye'de savaşa karşı barışı istemek antipatik bir olay gibi algılanmaya başlandı, barış talebi gündeme getirildiğinde baskı ve şiddetle karşılaşıyor insanlar. Bu yasaklamalar savaşa çığırıklığı yapan zihniyetin uygulamalarıdır. Burada demokrasi güçlerinin rolü ön plana çıkmalıdır. Halk bilinçlendirilmeli ve savaşı isteyen zihniyetler halka tanıtılmalıdır. Ortak örgütlenme ve ortak tavır geliştirmeyi demokrasi güçleri başarmalıdır.

(devamı sayfa 9'da)

Gancedli
evren MANER

Özgür Dünya'ya...

Amerikan emperyalizminin gölgesinde, yaşama olasılığı!
Latin Amerika'da oynanan oyunun gerçek adı...
Sadece Ortadoğu'da ve Asya'da, globalizm politikalarıyla ve savaş tehditleriyle süren bir çirkefin bir parçası burası!
Burası Meksika...
IMF reçetelerinin, Dünya Bankası'nın ve Amerikan sermayesinin altında ezilen insanların vatanı!

Bu çirkefin ve çıkmaz sokakların içinde, güzel şeyler de oluyor!
İnsanlar inadına gülümsüyor, inadına yaşama hırsı ile yanıp duruyor!
Biraz daha fazla müşteri, bir kaç pezo derken, birden akşam oluyor sokakta Meksika usulü yemek yapan Carlos'un mahallesinde!
Geceler, ne isterse olsun amigo için vazgeçilmez bir eğlenceye dönüşüyor, Tekila!
Burada, her türlü Tekila ve Bira bulabilme imkanınız var!
Fakat bir şekilde!
İşin gerçeği, dünyanın her yerinde de aynı kural var!
Napolyon'un da dediği gibi...
Para, para, para!
Özgür Latin Amerika'ya...
Amerikan emperyalizminin gölgesinde yaşamın bedeli!
Kendi ürettiğini satın alamamak...

Diğer bir seçenek ise, buna başkaldıranların takma adı!
Chiapas bölgesinde yaşayan, Marcos ve yoldaşları, Zapatalar...
Buranın gerçek sahiplerinin temsilcisi...
Yani, "vatan haini" Marcos...
Kimsenin yüzünü göremediği, emperyalizme, açlığı yaratana karşı parmak veren Markos...

Bilir misiniz? Zaman yavaş yavaş ve sessiz sessiz ilerlerken Meksika sokaklarında, kimsenin ruhu bile sezmez açıktan ölen insanların nerede olduğunu!
Zenginler yarın ne kadar para kazanacaklarını düşünüyor, memleketi Coca Cola'ya satan başkan koltuğunda rahat rahat oturur!
Ülkeyi Amerikan sermayesine teslim eden Vicente Fox...

Söylediği de mantıklı olsa!
"Dış dünyaya mal satabilmemiz için, Amerika ile sıkı ilişkiler kurmalıyız"...
Diğer bir deyişle, - Biraz açıklık, biraz sefalet ve biraz da Dünya Bankası'nın yardımı ile, Amerika'nın bir ili oluruz, hem de bütün doğal kaynaklarımızla!

Ve işte günler geçer, hem de hiç farkına varmadan.
Amerika Afganistan'daki masum insanları katleder!
Türkiye Kıbrıs'taki işgaline devam eder!
Bütün bunlara takma isimler takarlar!

Barış hareketi, adalet hareketi ve daha bir çok iyi isim!

Kendi gerçeğiyle uyuşmayan isimler!

Dünyayı kötülerden kurtarmaya çalışan iyiler!!!
İkinci dünya savaşında da İngiliz fabrikalarının Almanya'ya siyanür satarak çok büyük iyilik yaptığı gibi, bize de her geçen gün iyilik yapan emperyalizm!
Meksika gibi, Kıbrıs'ta da pek farklı bir şey yok!
İki dağ arasına kısırlanmış Kıbrıs halkı!
Tıpkı siyanür odası gibi!
Tek kurtuluşu göç etmekte buluyorlar!
Zavallı bizler!
Savaşacak kadar güçlü değil miyiz yoksa?

Burası Meksika...
Deneme 1,2,3,4...
Buradan önce Türkiye'de idim!
Gerçekler, her yerde gerçek!
Gerçeğin adı, yalnız değiliz, eğer kim olduğumuzu, hangi sınıftan olduğumuzu bilirsek...
Kendini toplamayı başaran ve savaşan her zaman kazanır!
Tabii o gücü kendimizde hissediyorsak...
Geleceği kendi ellerinde tutamayan toplumlar yok olmaya ve ağlamaya mahkumdur!
Mücadeleler, geçici ve emin kazanımlarla sürdürülmezse, hiç bir ilerleme katedilemez...
Savaşmalıyız...
Hem de bütün gücümüzle...
Çocuğumuzla, karımızla, ailemizle!
Hep birlikte savaşarak başarabiliriz...
Savaşmalıyız...
Hep birlikte...
Sınıfımızın onuruyla...
Afrikalıyla, Türkiyelisiyle, Meksikalılarıyla, Yunanistanlıyla...
İşçisiyle, emekçisiyle, açıyla...
Hep birlikte...
Biz güçlüyüz...

Özgürlüğün zincirlerini kırmak için, sahip olduğumuz gücü kullanmıyoruz...
Biz güçlüyüz, dünyada yalnız olmadığımızı öğrendiğimiz zaman...
Günlük ve saçma politikalarla uğraşmadığımız zaman...
Şunu öğreneceğiz ki, adı ne olursa olsun, mücadelenin içeriği önemli...
Kadife koltuklarda oturarak kendini tanrı sananlar ise, bunu yaptıkları sürece, vatan haini olmaya devam edeceklerdir...
Çünkü, vatanımızın ikiye bölünmesinde ve Türk Ordusu'nun kuzey tarafının en güzel yerlerini, üretimini ve halkını yok etmesinde onların da imzaları vardır!
Buradan bütün emekçilere selamlar...
İşçilere, köylülere...
İnşaatta çalışan Ömer'e, Diyarbakır'da tarla süren Berfin'e...
Londra'daki gurbetlere, Afrikada'ki açılara...
Burda da her şey aynı...
Tek fark, çekiğin ve orağın sesi, biraz geç geliyor...
Arada dokuz saat fark var!
Orağın sesinin, çekicinin sesiyle buluşması dileğiyle...
"Hasta la victoria siempre..."

Mersin ÖDP İl Başkanı Osman Yılmaz

ABD'nin Afganistan'a saldırısını ve genişletmeyi düşündüğü savaşı değerlendirirmisiniz?

Dünyanın neresinde olursa olsun biz emperyalizmin yayılmacı emeller taşıyan ve terörü önlemek bahanesiyle insanların katliamına sebep olan bu savaşa, insan olmanın ve demokrat olmanın gereği olarak karşı çıkıyoruz. Afganistan'a yapılan bu saldırının asıl amacı orada bulunan enerjinin, doğal gaz ve petrol yataklarının denetimini ele geçirmektir. Emperyalizme karşı filizlenecek odakların önünü kesme ve başka bir yanıyla da küreselleşmede kürenin o yanının kaynaklarını yeterince kullanamayan ABD, Taliban gericiğini ve terörünü yoketmek istediğini söyleyerek kendini haklı çıkarmaya çalışıyor, ama bizler biliyoruz ki Suudi Arabistan'da, İran'da, Katar'da hatta Türkiye'deki gericilik Afganistan'dan çok gerilerde değil. Bizdeki savaşın silahşörleri, kalemşçerleride iyi niyetli insanlarımıza ABD ağı ile sesleniyorlar, bunu teşhir etmek gerekiyor. Emperyalistlerin kendi hesapları varsa dünyadaki sosyalistlerin ve daha iyi yaşam isteyen insanların kendilerine göre projeleri var. Birbirleriyle mücadeleye girişildiğinde elbetteki bir taraf kazanacak. Bizlerde bu proje kapsamında emperyalimin talan projelerine karşıyız. Ülkemizde insanları duyarlı kılmak ve Türkiye'nin bu savaşın içinde yer almasının bizlere yeni acılar ve yeni ekonomik krizleri getireceğini, Körfez savaşından sonraki faturaların bizlere ödetildiğini açıklamak gerekiyor. Savaş

karşısı platformun güçlendirilmesi ve savaşa karşı eylemlilikler düzenlenmesini sağlamalıyız. Mitinglerin yasaklanması savaş çığırtkanlığı yapan zihniyetin ürünüdür. Partilerin talepleri doğrultusunda sokağa çıkmak istemesi demokratik bir hak, bu zihniyetin bu hakka bile tahammülü yoktur, bu zihniyeti kanıyoruz ve bu talebimizi yineleyeceğimizi söylüyoruz.

Mersin EMEP İl Başkanı Musa Mehmet

ABD'nin Afganistan'a saldırısını , Orta Asya ve Ortadoğu'dan ne istediğini değerlendirirmisiniz?

Savaşdan önceki gelişmeleri açmakta yarar görüyorum. ABD, Yeni Dünya Düzeni ve küreselleşme adı altında dünya pazarını ele geçirme planları uyguluyordu, bu planlarında tam bir başarı sağlayamadı. IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla kendi hegemonyasında bulunan ülkelerdeki işçi ve emekçilere yoksulluk ve açlık dayatmak istemiştir. Özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasılaşmalarla ekonomik olarak halkları sefalet itmiş ama yinede planlarını tam anlamıyla oturtamamış. YDD sorgulanmaya başlamış ve uygulamalara karşı tepkiler çoğalmıştı. Planlarını oturtmak ve tek güç olmak isteğiyle bu savaşı başlatmıştır. Tüm dünya halklarının kanını ve canını alabilmek için saldırı politikasını gündeme getirerek ikiz kulelere yapılan saldırının suçlusu olarak değerlendirdiği Usame Bin Laden'i bahane ederek Afganistan'dan başlamıştır. Afganista'dan başlaması

elbetteki tesadüf değildir. Orada bulunan enerji kaynaklarını kendi tekeline ve kontrolüne alabilmek, emperyalizmin yaşadığı krizden savaş aracılığıyla silah satışları yaparak çıkmayı planladığı için bu savaşı başlatmıştır. Orta Asya ve Ortadoğu'dan istediği tek şey, petrol rezervlerini ve tüm yer altı, yerüstü zenginliklerini ele geçirmek ve "başı bozuk devletler" diye nitelediği kendine tam boyun eğmeyen halkları hizaya getirmektir. Ayrıca, bu güne kadar demokrasinin beşiği diye nitelendirilen Avrupa bu gün emperyalist paylaşımının içinde yer alarak başta İngiltere olmak üzere tüm AB ülkeleri ABD'yi desteklemekte ve terörizme karşı çıkartıkları yeni yasal düzenlemelerle anti-demokratik yasalarla en küçük demokratik hak talebi için yapılacak eylemleri terör eylemi kapsamına alarak işçi ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışmaktadır. Bütün bunlara karşı ve savaşa karşı tek güç işçi ve emekçilerdir ve emperyalizme karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir. Partimizin emperyalist savaşa karşı mücadele çağrısına cevap verecek ve demokrasi güçleriyle birlikte elele emekçiler kendi taleplerini haykıracaktır. Mitingleri yasaklayan zihniyetler bilmeliler ki bu onlara sadece biraz zaman kazandıracaktır ama bizim daha güçlü karşı koyuşumuzun yolu açılmış olacaktır. Oluşturulan savaş karşıtı platform alanlarda taleplerini ve savaşa karşı olduklarını daha güçlü bir şekilde haykıracaktır.

konuk yazar

Peri Çağırıcı

Hala AB, Kıbrıs halkı için çözümdür diyenlere

Uzun zamandır kafası çalışan herkesin gördüğü ve dediği gibi, Avrupa ne demokratır ne de insana haklarını savunan veya uygulayan bir birliktir. Bugün bunun tam tersini savunanlara önerim Avrupa ülkelerindeki terörizme karşı önlemler ve mücadeleler konusunda bilgi edinmeleridir. Bu makale sadece İngiltere'deki gelişmeleri aktarıyor ama emin olun tüm AB'nde olan ülkelerde de geçerlidir.

Tüm kapitalist ülkelerde bir zamanlar hak olarak alınan legal örgütlenmenin, şimdi terörizme karşı önlemler bahanesiyle kaldırılması kararı alınmıştır. Son günlerde tartışılan önlemlerden bir tanesi de Birleşik Krallık'ta yaşayan herkesin zorunlu olarak kimlik kartı çıkarması kararıdır. Sözde bununla terörizm engellenecek. Hükümetin gerek kendi içindeki muhalifleri gerekse muhalefet partileri ve çeşitli çevreler böyle bir önlemin terörizmi engelleyemeyeceğini, davası için ölümü göze alan bir teröristin sahte pasaportla kimlik almasının hiç de zor olmayacağını, ama bu durumun insanlık haklarını çiğnemek olabileceğini getiriyorlar. Aslında hiç de bu kadar kafa patlatmalarına gerek yoktu ya, ne diyelim... türk devletini insan yerine koymuyorlar ki gidip onlardan bu işleri öğrensinler. Türkiye de haklı olarak "biz size söylemiştik terörizmle senelerdir biz savaşıyoruz gelin bizi dinleyin. Biz bu konuda çok gelişmişiz."

"Bize durmadan insan hakları safatasından

bahsederek, bizi zorda bırakmanız ne kadar haksızdı görebiliyormusunuz şimdi?" "Bunların başı böyle ezilir ancak. Biz kullandığımız bütün metodlarımızı isterseniz size de aktaralım". Bizi bir şeye benzetmiyorsunuz ama bakın, biz bu memleketi demokrasi, insan hakları safatasıyla yönetmiyoruz ve sizde öğrenin bu düzen ancak böyle devam eder." Dersek haksız mıyız yani? Türkler herşeyde olduğu gibi bu konuda da dünyada en ileri sıralarda yer alıyor iddiası da, hiç de abartma olmaz sanırım. Eh! Herkese hakettiği ödül ve övgü verilmeli bence.!

Evet Kıbrıs'lılar ve Türkiyeliler, Avrupa insan haklarına saygılıdır. Avrupada ki yaşam daha özgür, daha insancıl daha demokratik ve daha huzurludur diye nasıl da inaniyordunuz! Avrupa Birliğin'e girmek için senelerdir emperyalistlerin (afederseniz) kıçlarını yalayanlar, bilinçsiz halkın bu uğurda birbirlerine düsmelerini sağlamışlardı değil mi? Daha 11 Eylül'e kadar bir kaşık suda fırtınalar koparıp, AB'ye girmek için herşeyi yapmayı göze almış olanların, son günlerde ne düşündüklerini çok merak ediyorum doğrusu. Çok ilginç olan bu olguya değinmeden geçemeyeceğim. Avrupa emperyalistlerine karşı olan Denktaş ve UHH'çiler aslında bu durumda haklı mıydılar diyorsunuz? Onlara göre Amerika'ya göbekten bağımlı kalmaktı tercih değil mi? Avrupa'nın emperyalizmine de karşıydılar hani. Ama ne yazık ki iki arada bir derede kaldılar şimdi. Amerika'nın yanında yer alırken tüm Avrupa'nın da yanında yer almak zorunda kaldılar. Ve sesleri de nedense hiç çıkmıyor son günlerde. Acaba Sam amcaları

mi uyardı? Yoksa onlar da Kıbrıs'taki "terorist"leri yok etmek için planlar mı kuruyorlar? E... ne de olsa bu ciddi bir sorundur. Herşeyi bir kenara bırakıp terörizmle savaşmamız lazım önce. Bir kukla devlet de olsa bizim devletimizin de tüm dünyadaki emperyalistlerin dayattığı, terörizme karşı savaşa evet demeleri ve desteklemeleri gerekmiyor mu? Sıkıysa buna karşı tavır alsınlar.

Evet bir kez daha emperyalizmin faşistleşmesini görmek bizi şaşırtmadı. Bunu sürekli vurgulamaya çalışan KSG, yayınladığı yazılarında ve tartışmalarında getirdiğinde haksız değilmiş. Avrupan'ın da emperyalist olduğu ve emperyalizme karşı tehdit veya tehlike gördüğü, hatta hissettiği andan itibaren nasıl faşistleştiği, bu kadarıyla açık mı? Bazılarına bu da yetmiyorsa, bekleyin yarın savaşı başlattıklarında neler yapacaklarını görelim diyorsanız o başka. Bu gidişle zaten kaçınılmaz hale gelmiştir.

Kıbrıs'ta yaşayan insanların aslında ben gözünün açık olduğunu ve en erken bir zamanda AB'nin de bir çözüm getirmeyeceğini göreceklarını umut ederim.

Bizi kendi pis çıkarları uğruna savaşa sokmalarına karşı sesimizi yükseltme zamanı geldi. Tüm siyasi ayrılıklarımızı bir yana bırakalım ve hep birlikte savaşa karşı olduğumuzu haykıralım!

AFGANİSTAN'A KARŞI SAVAŞ VE YAKIN DÖNEMDEKİ İHTİMALLER

11 Eylül sonrası pek çok savaş taraftarı "şahin" hızını alamayıp, fırsattan istifade tüm Ortadoğu'yu kendi istedikleri bir düzene sokmak, rakip ne varsa yerle bir etmek sevdasına kapıldılar. Bu sevda uzun süreli. Bunun görülebilir sebepleri şunlar.

Birincisi, Türkiye'ye bakarsanız en önemli sebebi görürsünüz. Malum olduğu üzere, Afganistan'ın yerli gerici güçlerini cesaretlendirip, silahlandırıp, besleyip Afganistan'ı açık Ortaçağ gericiliğine ve dini (farklı tarikatlar arası) ve ırkçı (farklı aşiretler arasında) savaşlar üzerinden tam bir yıkıma götüren Amerikan ve İngiliz emperyalistleridir. Daha önce de Lübnan'da yaptılar bunu. Aynı işi 12 Eylül 1980 darbesi ardından bizim çok Türkçü ve laik ve modern geçinen Türk Silahlı Kuvvetleri'nin generalleri de Türkiye'de başlattılar-Carter'in çocuklarından bahsetmekteyiz. Boşta bırakıldığında devrimcilerin şu veya bu türünün peşine takılacaklarını çok iyi bildikleri yoksul Türk ve Kürt emekçilerini, mesela varoşlardaki-taşradaki emekçileri, boşta bırakmamak için dinci ve ırkçı partileri güçlendirdiler. Maddi ve diğer yollardan desteklediler. Bilhassa Kürdistan'da PKK karşıtı olarak kullanmak için, İran'ın faaliyetlerine bile göz yumup aşırı dinci gurupların oluşmasına destek oldular. Sadece PKK karşıtı olarak kullanmak için değil, Sovyetler Birliği'nde, Doğu Avrupa'da ve Balkanlar'da, ve hatta Çin'de kullanmak için bu güçleri açıktan ve el altından beslediler. Güçlendirdiler. Meşhur 28 Şubat kararlarından sonra sözde bu güçlere karşı bir mücadele başlattılar. O gün bu gündür MGK gündeminden düşmüyor "Devlet karşıtı İslamcılara karşı mücadele". İyi ama niye birkaç Hizbullah savaşçısının katli ile sonuçlanıyor tüm bu çabalar? Gayet basit. İhtiyaçları var da ondan. İşçi sınıfını, yoksul köylüleri, varoşların yoksullarını yönetmek için onları bölmeye, onları geleceğin aydınlığından uzak tutup gericiliğin batağına gömmeye ihtiyaçları var da ondan. Burjuvazi dünyanın dört bir yanında en gerici güçlere dört elle sarılmış durumdadır. Onlara ihtiyaç duymaktadır. Onlarsız yönetemez durumdadır. Amerika ve İngiltere'nin bu islamcı gericiliğe çok ihtiyacı var. Üste para verseniz bitirmezler onların işini.

İkincisi, pek çok cephede birden savaşmak pek akıl karı değildir. Düşmanı parça parça yutma imkan ve ihtimali varken, hepsine birden saldırmak akıl karı değildir. Önce Afganistan. Afganistan'da da sadece kendilerine kafa tutan kesim. Sonra gerisi gelir veya gelmez. Göreceğiz. Tabii ki, savaşın yayılma ihtimali sadece Amerikan-İngiliz ittifakına kalmış bir şey değil. Bin Ladin ve Taliban ettikleri lafın onda birini yerine getirebilirse, ve islam temelinde harekete geçirebilecekleri güçler görünenin onda biri kadar varsa, bu savaş islam ülkelerine yayılabilir. Çok

islamcılarının, Amerikan islamcılarının karşı savaşımı olarak. Savaşın Amerika'ya yayılacağı tehdidi ise o kadar önemli değildir. Varsa ellerindeki kimyasal-biyolojik-nükleer silahları patlatırlar. Amerika ve İngiltere'de büyük bir gericilik dönemi başlar. Ama buralardaki güçleri de biter. Savaşı Amerika ve İngiltere de uzun dönemli sürdüremez Bin Ladin ve Taliban. Amerika ve İngiltere'de uzun erimli savaş yeteneği olan tek güç işçi sınıfıdır. Onların müttefiki olarak da savaş

aleyhtarı barış güçleri.

Üçüncüsü; kriz yönetimi mümkün olduğunca kontrol edilebilir krizler üretmeyi, buna bağıntılı olarak da mümkün olduğunca kontrol edilebilir bölgesel savaşlar üretmeyi gerektirir. Şu anda başlattıkları savaşı bizzat kendi elleriyle pek çok islam ülkesine yaymaları veya islam ülkeleriyle komşuları arasındaki savaşlar olarak yaymaları kontrol edemeyecekleri olaylara yol açabilir. Kontrolü iyice güçleştirir. Yani ellerinden geldiği oranda tüm şahinlerin dangalaklığına karşı durup bu savaşı yaymamaya gayret göstereceklerdir. Parça parça. Ve çok gerekli oldukça.

Dolayısıyla ve görüldüğü kadarıyla bu savaş Afganistanla kısıtlı kalacak. Amerikan-İngiliz ittifakı bu savaşı şu anda başka ülkelere yaymaya çalışmayacak. Ladin-Taliban ittifakı başka ülkelere yaymaya çalışacak. Bunu Pakistan'da başarma ihtimalleri bu ihtimalin en yüksek olduğu ülkedir. Göreceğiz. Bunların Amerika-İngiltere'de de bazı faaliyetleri mümkündür. Bu kimyasal-biyolojik-nükleer kabul bombası türlerini alabilir. Ama uzun süreli olamaz.

Dünyamızın dört bir tarafına yayılmış olan

barbarlık cephelerine yeni bir cephe daha eklendi. Bunu teşhir ederken soğuk kanlılığını yitirmeyeceğiz. Çünkü bu olayda pek o kadar yeni bir şey yoktur.

Yeni bir şey yoktur çünkü açlık, hastalık, savaşlar, katliamlar üzerinden her yıl 40 milyon insan yaşamını yitiriyor zaten. Her yıl 40 milyon insan. İkinci dünya savaşında toplam 50 milyon insan katledildi. Şimdi her yıl 40 milyon insan katlediliyor.

Afrika savaşlar kıtası. En rezil türüyle savaşlar kıtası. Açlık ve hastalıklar kıtası. Ortadoğu, Afganistan ve eski Sovyet ülkeleri aynen. Şu anda Latin Amerika'nın pek çok ülkesinde köylülerin üstüne kimyasal zehir sıkılıyor Amerikan insansever barbarları tarafından. Ölüm tugayları kol geziyor. Türkiye Kürdistanı'nda 4000 köy yakıldı. Ormanlar yakıldı. İnsanlar katledildi. Avrupa'nın göbeğinde Yugoslavya'da üretilen barbarlığı bilmeyen mi var? Kadınlarımız seks kölesi olarak satılıyor Avrupa'nın göbeğinde. Ve sürüyor bunlar. Ve daha niceleri.

Ama bu işte yeni bir şey de olabilir. Hani malumdur nicelik nitelikdir? Yaktılar yıktılar, daha fazla, daha fazla yapıyorlar. Kendi ülkelerini bile ekonomik tedbirlerle yerle bir ettiler. Hadi baylar. Daha fazla, daha fazla! Yapın yapacağınızı. Görelim bakalım nicelik ne zaman niteliğe dönüşecektir. İnsanlık ne zaman yeter artık diyecektir ve sizi alaşağı etmesinin kaçınılmazlığını idrak edecektir.

Bizim görevimiz insanlığın tüm barbarları alaşağı etmeyi mümkün olduğunca daha çabuk, mümkün olduğunca daha az acılı becermesini örgütlemektir. Savaş karşıtlığının birinci ve esas anlamı işte budur.

KAHROLSUN EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ CEPHESİNİN ÖRGÜTLENMESİNE KARŞI DURANLARI!

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!

YA KOMÜNİZM-YA DA İŞTE BARBARLIKI!

SAVAŞ KARŞITI CEPHE VE EYLEMLER

Amerika ve İngiltere, ve Avrupa'nın diğer haydutları son dönemde pek çok savaşta yer aldılar. Tüm bu savaşlara karşı bu ülkelerde belirli bir mücadele örgütlendi. Gel gelelim tüm bu çabalar savaşı önleyemedi, durduramadı. Savaşa karşı mücadele sendikaların yoğun ve tutarlı desteğini almadığı için ve almadığı müddetçe bu mücadelelerin sonuç alıcı olmaları, savaşları önlemeleri çok zordur. İşçiler savaşa karşı grevler örgütlemeye ise, işçiler savaşa karşı sokaklara dökülmez ise, dolayısı ile de işçilerin bu eylemlerini örgütleme imkan ve yeteneğine sahip olan sendikalar savaş karşıtı cephede aktif ve tutarlı bir rol oynamaz ise, bu çabalar yine savaşı önleme yeteneğini elde edemeyecektir.

Halbuki günümüzde sendikalarda burjuva ve diğer gerici güçlerin hakimiyeti bilinmektedir. O zaman savaş karşıtı çalışmalarımız sendikaları yöneten güçlerin savaş karşıtı lafızlarını kabullenmekle yetinmemeli, sendika yöneticilerinin bir kaç lafız, bir kaç bildiri vb. ile kendilerini savaş karşıtı ilan etmelerine müsaade edilmemelidir. Ya işçilerin ve diğer sendikalarda örgütlü kesimlerin savaşa karşı aktif mücadelesine örgütler ve böylece burjuvazinin savaş yapmasını imkansız kılarlar, ya da onların savaş karşıtlığı bir yalan dolan, savaşa destek veren burjuva-gerici barlığın ta kendisidir.

Savaş karşıtı eylemlerimizde burjuvalaşmış sendika yöneticilerinin bugünün dünyası şartlarında barbarlığa hizmet eden sözde savaş karşıtlığına müsaade edilmemelidir. Ya savaşa karşıdırlar, yani işçilerin, memurların, tüm üyelerinin savaşa karşı aktif mücadelesini örgütlerler, ya da savaşa karşı görünürken burjuvazi ve feodallerin savaş yapmasını önleyecek hiçbir faaliyette bulunmayarak savaşa çanak tutmaktadırlar, yani barbarların saflarındadırlar.

Savaşa karşı mücadelemiz, sendikalarda burjuva etkiye karşı mücadele üzerine yoğunlaşmalıdır. Savaş alanındaki burjuva kuyrukçuluğun teşhiri üzerinden işçiler saflarında anti-emperyalist cephe fikir ve örgütlenmesini yaymalıdır. Bu fikir ve örgütlenmeye karşı savaşa sendika önderlerini teşhir etmelidir. Yenilgisini hazırlamalıdır.

Savaşa karşı mücadelemiz, sendikalardaki görevimizle bağıntılı olarak, tüm sınıf ve katmanlar arasında en geniş anti-emperyalist cephenin kurulması için bir mücadele olarak ele alınmalıdır. Emperyalizme karşı savaşın örgütlenmesine karşı duran tüm güçlerin teşhir aracı olarak ele alınmalıdır. Emperyalizme karşı duran tüm güçlerin aktif mücadeleciliğini sağlama aracı olarak ele alınmalıdır.

Kıbrıs'ta
Sosyalist GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kktc.net

web: www.st-cyprus.co.uk